

Verwijzing

Dit is een authentieke kopie van een op band opgenomen toespraak, die Bruno Gröning hield op 5 oktober 1957 in Karlsruhe.

Taalkundige of grammaticale correcties in de tekst werden bewust weggelaten om de authenticiteit van de bron te waarborgen.

De kleine cijfers voorafgaand aan de afzonderlijke alinea's verwijzen naar de overeenkomstige tracks van de voordracht cd en vergemakkelijken zo het vinden van de betreffende passage.

Verdere toespraken gegeven door Bruno Gröning met zijn originele stem zijn verkrijgbaar als CD en kunnen besteld worden via het volgende internetadres:

www.bruno-groening-stiftung.org

Lezing door Bruno Gröning, Karlsruhe, 5 oktober 1957

„Ik weet dat het heel moeilijk is....”

Eerste CD

1

Hermann Riedinger spreekt

Welkom!

Ik ben blij dat ik jullie in de gelegenheid kan stellen, hier in mijn huis de belangrijke, unieke persoon Bruno Gröning te kunnen horen en zijn ervaringen te mogen meenemen. Wij – de tijd is nu door diverse omstandigheden reeds ver gevorderd, dus zal ik het heel kort houden; mijn vrouw heeft ook al met jullie gesproken, vooral met de nieuwkomers. Ik neem aan, dat jullie weten, dat jullie hier niet, zoals jullie tot nu toe gewend zijn, bij een arts of natuurgeneeskundige of iets dergelijks zijn, en daarom ook niet jullie klachten mogen uitspreken of er zelfs maar aan mogen denken. Hier wordt niet behandeld. Hier spreekt een gezegend man op zijn manier, in zijn eenvoudige taal Gods woord. Hij probeert de mensen, hij „probeert”, dat is weer – ik heb alweer een woord uitgesproken dat „verboden” is: Hij leidt de mensen op de juiste weg naar harmonie, naar de nabijheid van God, naar harmonie, naar het Oneindige.

Ik wens me, dat jullie veel baat hebben bij deze avond. Het ligt aan jullie. Open het grote geloof in je hart en je zult het Goddelijke ervaren. Voordat de heer Gröning spreekt, laten we nog een muziekstuk horen, zodat we ons allemaal gemakkelijker kunnen losmaken van het alledaagse via de klanken van de muziek en een sfeer kunnen bereiken die we nodig hebben om een geweldige en volledige ervaring te hebben.

2

Muziek: Violoncello Nr.2 in F- majeur door Ludwig van Beethoven

3

Bruno Gröning spreekt

Goede dag!

Aanwezigen: goede dag!

(Pauze)

4

Bruno Gröning spreekt

Ik weet, dat het heel moeilijk is voor de mensen van tegenwoordig om mij te begrijpen. Ik weet, dat jullie vandaag, zoals jullie in het leven staan, hiermee nog niet veel kunnen beginnen. Ik weet, dat jullie zo worden meegesleept in het wereldse leven, dat jullie jezelf zijn vergeten, in de steek gelaten voelen, en niet meer weten wat jullie met jezelf aan moeten. Mij begrijpen betekent dat ieder mens eerst zichzelf dient te begrijpen, dat hij weet wie hij is en dat hij weet waarom hij zijn lichaam bezit, waarom hij dit lichaam werkelijk heeft gekregen voor dit aardse leven. Ik weet dat de gewone mensen, zoals ik ze noem, niets meer weten. Hij moet eerlijk tegen zichzelf zijn en zeggen: „Ik weet, dat ik niets weet!”

Maar niet, dat hij egocentrisch is, want deze eigendunk laat zien, dat hij een zeer misleid en verwaand persoon is en niet meer kan geloven in wat hij daadwerkelijk, in waarheid is. Ik weet, wat hij, de mens niet kan begrijpen, waarvan hij niets meer weet, daar gelooft hij niet in. Hoe noemt hij dit alles, dat wil zeggen, het hele gebeuren van God? Een „hocus pocus” . Of hij zegt tegen zijn naaste en ook tegen zichzelf: „Wie gelooft hierin? Dat zijn dingen die nog nooit eerder gebeurd zijn, en die zullen ook nooit gebeuren.”

Maar nu, beste vrienden, ben ik degene die zich laat omringen die alleen maar zeggen: „Ik ben je vriend.”?

Nee, ik ga naar degene die mijn vriend nog niet is. Want hier heb ik niet iets, maar dit is wat ik moet verwezenlijken: de mensen duidelijk maken, wat hij daadwerkelijk, in waarheid is en wat door God voor ieder mens is bepaald. Maar er zijn, ik noem ze zo gemakkelijk deze verwaande dwazen, die denken dat ze alles zijn, als ze maar veel wereldse dingen bezitten, dat ze veel aardse goederen hebben, die ze het hunne noemen, en dan voelen ze zich, zoals ik vaak heb horen zeggen, als een kleine god in Frankrijk.

Ja, beste vrienden, om jezelf te begrijpen, om zoveel over jezelf te weten, daar is meer voor nodig. En ik zal nooit tolereren dat mensen grappen maken over zieken in nood. Ik heb maar één plicht, het verloren gegane Goddelijke goed bij de mensen terug te brengen en hen terug te leiden naar de weg waarvan hij is afgedwaald, hij bevindt zich vandaag op de verkeerde weg en hij weet niet langer waar de weg is, de weg voor hem, bedoeld voor ieder mens, voor ieder levend wezen.

Als de mens eens wist, over hoeveel krachten hij beschikt en hoe hij deze krachten, de Goddelijke Kracht, voor zichzelf zou kunnen gebruiken; hij zou uit zichzelf zeggen: „Nu kan ik bomen ontwortelen, zo een kracht heb ik in mijn lichaam.”

Maar nu, beste vrienden, ik weet, dat de mens een hoge dunk van zichzelf heeft. Hij denkt dat hij een groot wezen is, terwijl hij slechts een kleine geest is. Natuurlijk bezitten wij mensen, dit wil zeggen, daar waar we een menselijk lichaam hebben ontvangen dat door God is geschonken voor dit aardse leven, dat het groter is dan vele andere lichamen, veel andere levende wezens bezitten hun lichaam, dat wil zeggen, dat aanzienlijk kleiner is dan het onze.

5

Wel beste vrienden, vergelijk jezelf eens met een mier. De mier is zich hiervan bewust, van zijn kracht; de kracht terwijl ze volledig goddelijk is en in staat is om voorwerpen te kunnen dragen die meer dan vijf keer zwaarder zijn dan het eigen lichaam. Zet jezelf eens in deze positie en draag vijf keer het gewicht van je lichaam. Dan zou je van te voren zeggen: „Dat is onmogelijk. Deze last kan ik niet dragen; dit is immers veel zwaarder dan mijn lichaam. Dat is onmogelijk!”

En kijk eens naar de mier, hoe klein deze is en hoe snel hij in staat is zo een last te dragen. Als je je het zo voorstelt, hoe klein het wezen is en hoe groot wij zijn, dat wil zeggen, ons lichaam is. En de vele bergen, die de kleine mier loopt, ze kent geen weerstand. Het lukt haar en ze overwint, dat wil zeggen, ze draagt de last met gemak zonder moe te worden. Als jullie je lichaam belasten, zou je langzaam en steeds langzamer lopen en uiteindelijk buiten adem raken; maar de mier niet, die loopt door. Hebben jullie zo'n klein beestje al eens geobserveerd? Wie heeft haar eens aandachtig bekeken? Die zal weten hoe snel en ijverig dit kleine diertje is.

En hoe zit dat bij de mens? Hoe ver is hij afgedwaald? Wat weet de mens hier over de Goddelijke Kracht? Hij gelooft niet eens, dat hij Goddelijk is. Hij gelooft niet eens dat God hem heeft geschapen, dat het het werk van God is. En hij gelooft er niet eens meer in, in alles wat tot de orde behoort, dat wil zeggen, wat van God is. Hij probeert gewoon al het mogelijke. Een mier daarentegen probeert niets; zij doet het. De mens probeert. Hij heeft tenslotte ook een verstand.

Maar men gelooft dat de mier geen verstand heeft. Men denkt dat een veel kleiner wezen, zoals de mier ook geen hersenen heeft.

Beste vrienden, als je eens wist hoe deze kleine beestjes zijn uitgerust, wat ze binnenkrijgen. Ze ruiken het gevaar al uren, zelfs dagen van tevoren, een mens daarentegen niet. Waarom niet? Omdat hij in de dagelijkse sleur zit. Hij heeft geen tijd, hij weet niet wie hij is, en hij weet niets, helemaal niets meer over zichzelf. Natuurlijk doet hij al het mogelijke om hier in het aardse leven zoveel mogelijk te

fabriceren en aan de andere kant zijn beroep uit te oefenen en zijn plichten te vervullen zoals hij die ooit van zijn voorouders geërfd heeft, maar ook als plicht oplegden. Maar dat is alles, en daardoor vergeet hij zichzelf en heeft hij niet eens nagedacht over zijn lichaam, waar het lichaam voornamelijk voor is. Het is niet zo belangrijk. Je bekijkt altijd een ander lichaam, het lichaam van een naaste, die wellicht een betere of een slechtere jurk heeft dan die van jou. Moet dit zo zijn? En dan kijk je ook naar de situatie, of iemand arm is of rijk.

Staat er een arm persoon voor je, dat wil zeggen – arm- in termen van geld, dan voel je je verheven. Betreft het echter iemand die veel aards goed bezit, dan zeg je: „Dat is een hoge heer. Die bezit meer”, en jij buigt – niet voor God - voor het geld, dat deze persoon bezit. En weer terug: je voelt je verheven als je een arm persoon, de armste der armen, met niets, voor je ziet staan, dan zeg je: „Ik heb meer dan hij. Wat wil dit arme schepsel? Hij kan beter werken, hij zou liever dit, dat en dat doen in plaats van gaan bedelen of wat dan ook.” Maar hij voelt zich in elk geval verheven.

Ja, beste vrienden, hoogmoed komt voor de val, en daardoor kwam de mens in gevaar. Hij is arrogant; hij is iemand, wat hij zich natuurlijk alleen maar inbeeldt. Maar hier, zoals ik zojuist de gelijkenissen heb gegeven, is hij meer dan de een zoals de ander van zijn burens, en precies zo is het gegaan met mensen die naar hun naasten keken, waar hij een zwak, gebroken lichaam had; aan de buitenkant niets te zien. Hij geloofde niet dat hij ziek kon zijn, dat zijn lichaam problemen had en dat hij schreeuwde van de pijn. Hij ziet de pijn niet. De ander ziet ze niet en voelt ze ook niet. Hij ziet niets dus gelooft hij het niet.

Zelf leeft hij niet in de overtuiging dat hij zijn naaste kan helpen, zet hem aan de kant en zegt: „Probeer het maar. Je hebt toch alles. Je hebt alle opties. Ga naar die en die persoon; hij zal je helpen”, en zo probeert deze hulpeloze persoon al het mogelijke. Hij voelt zich in de steek gelaten, hij voelt ook niet dat zijn buurman zich voor hem inzet en is gewoon in de steek gelaten.

6

Ja, beste vrienden, als de mensen eens wisten welke plichten ieder afzonderlijk zijn opgelegd, hoe we ons wederzijds kunnen helpen en dat we daardoor dan ook het heil in onszelf zullen ervaren. Wat de mens zaait, zal hij oogsten.

Dus als je kwaad hebt gezaaid, heb je het kwade opgenomen, en datgene wat je hebt opgenomen, geef je door, en komt weer bij je terug. Als je deze ervaring nog niet hebt gehad, nou, je bent dichtbij. Maar het hoort niet zo te zijn. De mens dient te weten, waarom hij hier op deze Goddelijke aarde, zoals hij zegt, een leven lang mag zijn, en waarom God hem dit ene lichaam, zijn lichaam heeft gegeven. Een mier, die zal zijn naaste helpen, die zal alles doen, om hem uit het gevaar te brengen, als ze op de een of andere manier gewond zou raken. Maar dat tref je zelden aan, dat een mier zichzelf pijn doet. Je kunt er naar toe gaan, je kunt dit kleine dierenlichaam volgen en jullie kunnen het ook, jullie kunnen het ook zelf doen, de mieren leven voornamelijk in het gras, waar ze de juiste grond hebben, daar kunnen jullie rustig naar toe gaan. Jullie zullen niet in staat zijn, dit diertje daar te doden; behalve op vaste grond, door de mens gemaakt, laten we zeggen, beton, en de mier loopt hier overheen, ja, dan kun je doden. Dus, dat hebben mensen gemaakt. God heeft deze

vaste bodem niet zo geschapen. De grond moet losjes zijn. En natuurlijk hebben mensen een vast pad voor zichzelf gemaakt en denken dat dit het juiste is. Ja, dat is het wereldse, maar dit heeft niets met het Goddelijke te maken.

Maar als de mier daar is, waar hij ook hoort te zijn, zul je niet in staat zijn het diertje met je grote lichaam te doden. Dan kun je vertrappen wat je wilt, je kunt het niet doden. En, merken jullie niets? Ja, alles wat God heeft geschapen, heeft God zo gecreëerd dat de een de ander niet zo gemakkelijk doden kan.

Welnu, als de mens zich bewust zou zijn van deze krachten, alsof hij ze absorbeert, is hij, de mens, volledig toegewijd aan God, wat denk je, beste vrienden, dat je met deze kracht zou kunnen doen? Maar ik waarschuw jullie, om geen kwaad te doen. Ik waarschuw jullie om geen slechte gedachten op te nemen. Ik waarschuw jullie om te luisteren naar mensen die kwaad spreken, want jullie nemen het op en geven het daarna weer door. Daarom hoef ik niet zo gedetailleerd te zijn; het is niet mogelijk in deze korte tijd. Wij zijn immers nog langer hier op aarde. Mijn leven is ook niet van vandaag op morgen, dit wil zeggen, het hier zijn is voor mij bepaald, en het uur dat ik hier weg mag ligt ook vast, ook voor jullie. Maar ik weet net zo goed, nu ik het hier toch over heb, dat mensen in de overtuiging leven dat ze van de dood gered kunnen worden, dat ze ervan verlost kunnen worden. Voor mij is dat het beste teken daarvoor, hoe weinig de mens weet over zichzelf of van zijn leven in het algemeen.

Welnu, daar waar hij een onrustig lichaam heeft, dat hij gemerkt heeft dat hij storingen heeft, daar heeft hij al het mogelijke geprobeerd. God vragen? Hmm, hmm! Wat weet hij van God? Wat weet hij, de mens, over zichzelf? Helemaal niets. Hij denkt dat hij hier op aarde is om van alles te proberen. Wel beste vrienden, hebben jullie nog niet genoeg geprobeerd? Die hiermee nog niet klaar is, kan dit blijven doen totdat hij hieruit lering heeft getrokken, dat de experimenten hem alleen maar ongeluk hebben gebracht. Dat wil zeggen, hij deed zijn eigen experimenten; hij heeft zichzelf en zijn lichaam op de proef gesteld, en dat is een probleem voor hem geworden. In plaats van de weg naar zichzelf terug te vinden, zou hij moeten weten dat hij een Goddelijk schepsel is, dat God hem heeft geschapen en dat God hem voor een tijd op deze aarde, op zijn aarde heeft bepaald. Hij heeft ons daarvoor een lichaam gegeven. Ik heb ook zo'n lichaam, net als jullie. Als ik mijn lichaam gebruik, als ik de verbinding met God onderhoud, dan zal God gebruik maken van mijn lichaam. Hij zal ook jullie lichaam gebruiken, als jullie daadwerkelijk naar Gods wil leven. Maar ik weet, dat mensen met dit woordje „leven” niets meer kunnen beginnen: „Wat is leven? Is dit een leven? Dit is een rotleven!”

Of de ander zegt: „Dit is een goed leven. Ik wil deze aarde niet meer verlaten. Nu heb ik alles, nu wil ik in luxe leven.” En een ander zegt weer: „Zo kan het niet verder gaan. Ik ben een verontrust persoon. Ik kan niets meer met mijn lichaam doen!”

Nee, daar is hij, hij telt onder de gevallenen, en nu zou hij de les moeten krijgen, dat wil zeggen, daarvoor gekregen heeft. Hij heeft ze ook; hij beseft niet dat dit een les is voor hem, dat hij vanaf het begin het juiste moet doen, en zijn lichaam dat moet krijgen, wat bij hem hoort, zoals God het voor hem, voor zijn lichaam, ook bedoeld heeft.

Zoals de mier het doet, is heel Goddelijk. Nu zou ik jullie deze soorten kunnen vertellen, dat wil zeggen, jullie zouden zeggen, de rassen, de mensen, er zijn rassen en dieren, er zijn soorten bij de mieren en hoe ze zo'n goed leven leiden, hoe alles hand in hand gaat. Ja, nu de mieren zo duidelijk neer te zetten, zou te ver voeren. Maar jullie hebben tijd; gebruik deze tijd maar, en bekijk eens zo'n klein levend wezen, dan kom je er wel achter. Hoe zou het zijn, beste vrienden, onderhandelen kunnen we er niet over, zelfs al zijn jullie volledig toegewijd aan God, dat jullie je volledig overgeven aan God? Natuurlijk moet je eerst jezelf hebben herkend en een goed zelfbeeld hebben. Gröning hoeven jullie helemaal niet te steunen, maar wel jezelf, jezelf erkennen. Zelfkennis is de beste weg naar herstel. En als je dat hebt gedaan, en hierbij ook blijft en dit ook blijft doen, krijg je alles wat daarvoor nodig is. Hoe zou dat zijn? Stel het je eens voor, dat je helemaal toegewijd bent aan God, als je je dingen niet meer inbeeldt, maar dat je dat aan het worden bent, zoals God het bedoeld heeft. Wie dan? Je bent niet meer jezelf! En als jullie de Kracht opnemen, wat denken jullie, dat jullie hiermee zoal kunnen doen.

8

Ik denk alleen maar terug aan onze vriend, die destijds in de krant stond, hij is arts en journalist, „Das Neue Blatt”, waar, niet bij mijn laatste proces, maar het nog niet volledig afgeronde proces, dat nog grote verduidelijking vereist. Ook daar, deze mensen begrijpen het niet, zij weten niets. Die moet je eerst de waarheid vertellen, zoals ik jullie ook hier de waarheid vertel. Daar had deze arts van vrienden gehoord, dat wil zeggen, ze hadden hem benaderd en zeiden: „Dokter, u kent toch die vrouw, die 49 jaar lang verlamd was, heeft u haar niet leren kennen? „Oh ja!” zegt hij. „Ja, en die vrouw is vandaag in goede gezondheid!” „Ja, is dat mogelijk?”

Nu heeft hij niet één zaak onderzocht, zo heeft hij veel gevallen onderzocht en ik verwacht ook van mijn medemensen, dat ze niet zo goedgelovig zijn. Tegelijkertijd hebben jullie, om de waarheid te achterhalen, de plicht, om dat te volgen, waartoe we behoren en ook hier de waarheid niet te onderzoeken, maar alles zover tot op de bodem uit te zoeken en te verzamelen, dan zal hij vaststellen, dat hetgeen hij hier ervaart, echt de waarheid is. Jullie hebben het gemakkelijk. Jullie hoeven je voorlopig alleen maar te beperken tot jezelf, tot je eigen lichaam. Als jullie er aandacht aan schenken, dan ervaren jullie het ook. En ik weet, dat mensen ook in de overtuiging leven, het zou zo moeten zijn dat hier het lichaam van Gröning zo vaak als mogelijk is, moet komen, het hun heel gemakkelijk moet maken, en ze hoeven verder niets te doen: „Wij wachten weer op de volgende avond.” Fout! Er komen steeds meer mensen, en ik kan hier steeds minder verschijnen. Dit moet jullie vandaag reeds duidelijk zijn!

Maar als jullie de tijd weten te gebruiken, zullen jullie niet iets, maar daadwerkelijk datgene ontvangen dat jullie voor jullie lichaam nodig hebben. Dat dit niet noodzakelijk is, dat heb ik een paar dagen geleden zelf gelezen, zelf gehoord van mensen die Gröning nog nooit hebben gezien, alleen iets hebben gelezen of gehoord – in welk land ze ook wonen.

9

En als ik jullie nu eens een brief zou tonen uit Zuid-Afrika; ja, zou ik er dan al zijn, dit wil zeggen dit lichaam? Nee! En deze mensen schreven zo vol vertrouwen, vroegen om hulp. Ik denk aan een brief, waarin een vrouw schreef: „Beste Gröning, ook hier las ik „Das Neue Blatt”, en ik geloof dat ook u mij kunt verlossen van al het lijden waar mijn lichaam last van heeft. Ik heb veel pijn. Mijn arts of de artsen hebben al het mogelijke geprobeerd en de pijn werd erger en erger, zodat ik deze nauwelijks kon verdragen. Alstublieft, help!”

Natuurlijk had ik de brief niet geopend van tevoren. Ik kan onmogelijk alle brieven openen, die de laatste tijd zijn binnengekomen; het zijn ontelbare duizenden hulpvragen, dit wil zeggen die, die ik via brieven heb ontvangen. En nu pas een paar dagen geleden; de brief was nog gesloten. Ik vind een tweede brief, komt daar ook vandaan, met dezelfde naam, alleen een andere, dat wil zeggen, met een voornaam die anders is dan de eerste, en hier schrijft al de dochter: „Ik dank u uit de grond van mijn hart. Mijn moeder is helemaal vrij van haar ziekte, dankzij haar hulpvraag, ze heeft u immers geschreven in haar nood, haar ellende, haar ziekte beschreven.” Ik weet dat mensen zouden zeggen: „Haast je nu naar Zuid-Afrika!” Zou je ook zeggen: “Kom snel!”

Vrienden, wat ik de laatste tijd heb gedaan, wat er gebeurd is, waar ik mee te maken heb gehad, is niet te beschrijven. Maar dat is niet waarvoor ik hier vandaag ben, om het voor u aantrekkelijk te maken. Nee, ik ben hier alleen maar, om iedereen de waarheid te vertellen: hoe God het voor ons heeft geregeld, voor ieder mens alles zo goed geregeld en dat we hem alleen maar hoeven te volgen en in ons op te nemen wat God voor ons heeft bedoeld.

En zo zou ik meerdere vragen kunnen stellen, hoe het toch mogelijk is, dat mensen vrij worden. Ik denk nu aan een vrouw, die me hier behulpzaam is om brieven te beantwoorden. Als iemand zegt, geen tijd te hebben, dan wil ik jullie een persoon beschrijven, die anders ook geen tijd heeft, die overdag zwaar lichamelijk werk moet doen: werk op een boerenbedrijf. Het is een vrouw, die hard moet werken vanaf zonsopgang tot na zonsondergang. En avonds gaat ze zitten en beantwoordt de brieven die ik haar heb achtergelaten, en zo gaat het dag in, dag uit. Ze gaat niet voor 2 uur naar bed. Het wordt altijd wel wat later. Om vijf uur moet ze al uit bed. Dus blijven er iets minder dan drie uur over voor deze vrouw, zodat ze haar dagelijks werk, haar dagelijkse fysieke werk, nog kan verrichten. Maar ze redt het gewoon. Waarom? Ze doet toch goede dingen; niet alleen voor zichzelf, maar ook voor haar medemensen, en dat geeft haar zoveel kracht. Deze vrouw liet me onlangs, zelfs telefonisch, weten dat ze alle brieven al beantwoord had. Het was wel omslachtig werk, maar ze deed het graag en vandaag is ze zo gelukkig, zo geïnspireerd door alle antwoorden die ze van deze vrienden heeft gekregen. Ze heeft reeds een dik dossier samengesteld dat mensen die mij hier om hulp hebben gevraagd ook daadwerkelijk de hulp hebben gekregen. Zij voelen zich gezond. Velen van hen schrijven ook heel duidelijk dat er een wonder is gebeurd.

10

Hieronder was ook een vrouw, die volledig in de steek werd gelaten – door mensen! Ze had nog maar één wens, een brief schrijven, een verzoekschrift aan Gröning – klein persoontje. Deze vrouw was klaar met het schrijven van de brief waarin ze haar

wens op papier had gezet, liet de brief verzegeld op tafel liggen, en dan zegt ze, dit is wat er gebeurde:

In het begin was het zo vreemd in haar hele lichaam. Voor haar was het een vreemd gevoel, en haar hele lichaam werd bevrijd van al het kwaad waar ze al jaren mee worstelde, van mensen die allerlei dingen bij haar hadden geprobeerd. Ze is helemaal bevrijd. Ze is een van de gezondste mensen van vandaag. Natuurlijk staan de artsen, familieleden, en alle kennissen voor een groot raadsel. Hoe is dat mogelijk? Ze heeft Gröning niet gezien, niet eens gehoord, alleen iets gelezen. Toen kwam de gedachte bij haar op: „Ik geloof, deze man kan ook mij hulp bieden; hij zal helpen!”

Dat is het vertrouwen; dat is geloof, beste vrienden. Ja, en ook jij zult zeggen: „Hoe is het mogelijk? Bij haar gaat het zo snel.” Ja, ze had maar één wens en die wens was Goddelijk.

De mens verlangde ernaar dat zijn lichaam weer volledig in orde zou worden gebracht, en hij deed onmiddellijk een belofte aan God. Jullie zouden zeggen: hij heeft een gelofte afgelegd, door God te beloven vanaf nu altijd een goed mens te zijn.

Dus als hij zich hieraan houdt, blijft het zo. Maar als hij weer bezwijkt voor het kwade, als hij weer naar het kwade luistert, als hij slechte gedachten in zich opneemt, dan zal hij beetje bij beetje het goede echt weer verliezen. Ja, jullie dachten, dat is de enige manier, en Gröning komt, zoals jullie gewend zijn van mensen, als jullie naar de arts gaan, naar de natuurgeneeskundige. Dan is het hocus pocus: en – (Bruno Gröning klapt in de handen) – klaar! Nee, vrienden, zo is het niet. Het hangt niet van Gröning af, maar het hangt van jullie zelf af. Het heeft allemaal geen zin; het hangt niet van God af; het hangt van jullie af. God doet reeds het juiste. God heeft alles al bepaald. Alleen jullie moeten geloven. Ik weet, dat mensen tegenwoordig een hoge dunk hebben van zichzelf, en voelen zich zeer verheven.

Wie gelooft er vandaag nog in God? „Maar een puinhoop! Ja, een religie moet men hebben, en de dommen moet men op de een of andere manier leiden, - waarheen, en ze laten geloven dat er een God is.” Zulke mensen zijn er ook.

11

Wel, beste vrienden, als jullie ook het goede bevestigen, als jullie het goede nodig hebben voor jezelf, voor je lichaam, ook voor je naaste, en jullie geloven vandaag de dag nog steeds niet dat jullie ook jullie naasten kunnen helpen. Als dit gebeurt, waarschuw ik iedereen; alleen niet dat hij zich daarop iets gaat inbeelden en uit eigen beweging claimt dat hij kan genezen. Voorzichtig! Daar waarschuw ik voor! Ook ik kan niet genezen. Maar ik kan jullie leiden, ik kan iedereen naar de verlossing leiden. Ik kan iedereen helpen en de verbinding teruggeven die ze echt nodig hebben, de verbinding met God. Maar het opnemen moeten jullie zelf. Jullie moeten zelf naar God luisteren en deze boodschap, die Hij voor ons bedoeld heeft, voor ieder mens, voor ieder levend wezen, ook opnemen. Zoals de mier, zoals elke plant, zoals ieder dier; alleen mensen hebben hier geen tijd voor.

Ze kunnen niet geloven dat ze in staat zijn, zoveel kracht in zichzelf, in hun lichaam te kunnen opnemen, en zodoende de goede wil hebben, om hun naasten te helpen. Nou, wie hier vandaag nieuw is, zal zeggen: „Ja, waar is zoiets gebeurd? Wie kan erin geloven?”

Ja, beste vrienden, als u vandaag nog steeds niet kunt geloven, dan zult u hieruit kunnen opmaken dat het uw eigen plicht is, zelfs plicht, om uw naaste te helpen. Als hij niet meer kan geloven, als hij zichzelf verloren ziet, moet je voor hem opkomen, moet je voor hem scheppen: mijn leven is jouw leven. Het is jullie leven, ik leef voor jullie! En ik deed al die dingen waar mensen niet meer aan dachten, toen mensen geen tijd meer voor zichzelf hadden, waar mensen zichzelf vergeten zijn. En daarom zeg ik terecht: ik ben niet mens horig; ik ben niets meer dan alleen maar God horig!

Ik doe niet zo maar wat, maar ik doe alleen maar dat, wat de mens nodig heeft, wat de mens reeds lang aan de kant heeft gezet, wat hij verloren heeft, wat hem daadwerkelijk verloren is gegaan en vandaag niet meer leeft in de Goddelijke orde, dat ik hem daarheen weer terug leid en hem duidelijk maak, wie hij is, wie hem geschapen heeft en tot wie we allemaal behoren. God is niet van ons; wij zijn van God!

12

Ik weet, dat er mensen zijn, die tot God bidden, en die God allerlei dingen vragen. Ze vragen zelfs, dat God hun de lotto getallen zal noemen, en dit heeft men ook mij gevraagd. Ze vragen van alles. Ze eisen ook, als ze zelf tot God spreken, wat ze denken wie God is, maar laten we het daarbij laten, maar ze zeggen in zichzelf: „Geef me mijn gezondheid terug.”

God geeft ons alles, maar de mens trekt er geen lessen uit als God ons dat allemaal meteen zou geven. We hebben niet het recht en niet het minste recht om ook maar iets te verlangen. We kunnen het alleen maar verkrijgen! En als de mens zich van het kwade verlost, als hij bereid is het goede, het Goddelijke in zich op te nemen dan doet hij het goede en dan zal hij dit ook in zichzelf, aan zijn eigen lichaam ervaren. Verlangen kunnen we niets, helemaal niets, of denken jullie dat het mogelijk is?

Nu zeg ik, wat wil zo'n klein, ik zeg gerust, „schepsel” – begrijp dat niet verkeerd – wat wil zo'n klein schepsel?

Jullie weten niet eens wie God is, hoe God is en over hoeveel krachten HIJ beschikt en wat HIJ allemaal heeft geschapen, jullie vinden dit zo gewoon: „We leven nu hier, en dat is in orde.” Nee, vrienden, zo is het niet!

God gaf ons dit lichaam, zoals Hij het bedoeld had, schiep het zelf, en hier groeien en vermenigvuldigen de lichamen zich als in een groot werk. En de een lijkt op de ander. Niets wordt vergeten in een lichaam. Het gebeurt wel eens dat het niet perfect is, dat het geen fouten bezit, maar dat het niet volledig functioneert. Maar dan ligt het niet aan God, maar aan de persoon die reeds tegen zichzelf of zijn naaste heeft gezondigd. En dan is hij daarna mank. Dan krijgt hij daarna een kind, zoals hij zou zeggen, dat niet „normaal” is, dat „niet in orde is” – dat is juist! Maar zo ver gaan we vandaag niet. Als de mensen zich niet zoveel zouden inbeelden, als ze tenminste weer zouden weten wat hun bestemming is en dit vasthouden, zoals God hun heeft

geschapen. En ook dat doen, wat hij moet doen. Dan hoef ik helemaal niet te praten. Ik zeg terecht: Heb het leven lief, God! Maar de mens weet immers niet wat hij met het leven aan moet. Hij weet niet eens wat leven is; Leven is immers God. En houdt toch van het leven. God! God is overal! Maar gebruik het ook, en verspil het niet! De mens leeft het leven. Hij ervaart het niet meer; niet eens meer zichzelf, niet eens meer zijn eigen lichaam!

Maar nu is het tijd om aandacht te besteden aan je lichaam. En dan voelen jullie niet alleen iets, maar werkelijk dat, wat je lichaam laat zien: Dat is waarheid! Wat heb je aan al dat praten als je er niets bij voelt en gewoon iemand in je omgeving wilt leren kennen. Hoe zou dat mogelijk zijn, als je nog niet eens weet wie jezelf bent? Je hebt jezelf nog niet herkend! Laten we dus niet onderhandelen! Maar als je echt op je lichaam let, en jezelf van het kwade bevrijdt – dan is het goed!

Ik denk aan gisteren: Ik was reeds een paar dagen thuis – bij mij heeft een dag 24 uur. Maar ik wordt niet moe. Ik ken geen honger en wil niet vechten – integendeel: ik wordt als maar sterker! Hoe minder je slaapt, hoe minder je eet, hoe sterker je wordt! Je gebruikt de tijd. Maar ik zal ze niet voor mezelf gebruiken – voor jullie! Ik wordt niet moe. Ik vecht voor jullie! Ik leef voor jullie! Maar willen jullie ook iets bijdragen? Willen jullie niet volgen? Jullie hebben het toch nodig!

13

En nu denk ik aan een vrouw, die gisteren bij mijn bureaus niet te stoppen was; ze moest absoluut „dank u, dank u” tegen Gröning zeggen, en zoals u weet weiger ik elke dank! Dank is niet aan mij: laten we God danken! Deze vrouw was er zo slecht aan toe, ze had vijf jaar een aandoening aan de wervelkolom en wat voor andere kwalen ze verder had. Natuurlijk had ze al al het mogelijke geprobeerd, zoals zij, de vrouw en de man, mij gisteren kort hadden bevestigd. De vader zei: „Tja, aan geld was er geen gebrek, en ik heb reeds de grootste mogelijkheden opgezocht. Ze hebben alles geprobeerd, maar mijn vrouw bleef de pijn behouden en bleef een wrak! En nu kwam een buurman, die we al heel lang kennen naar ons toe. Mijn vrouw had met hem gesproken en toen viel ook de naam Gröning. „Wel, ze was zeer geïnteresseerd. Ze had het ook nodig! En mijn buurman zegt: „Je hoeft niet naar Gröning. Dat is niet nodig!” Hij lichtte haar kort in: En zei dat, zij het kort, welke waarheid hij al heeft ervaren en hoe het gebeurt en hoe het mogelijk is.

Wat heb je tegen mijn buurman? „Die heeft geen tijd, die heeft het zo druk, ik krijg geen kans om hem te spreken.” De vrouw zegt: „Nou, daar moet ik me bij neerleggen.” Hij zegt: „Ja, dat is juist.” De buurman zegt echter: „Maar de buurman zegt: „U zult me spoedig vertellen wat u werkelijk verwachtte en mocht u ooit het geluk hebben Gröning te ontmoeten, kom dan vooral niet alleen maar met de gedachte aan ziekte! Hiermee heeft hij niets gemeen, en verwacht ook geen kwaad van hem, maar kom ook niet met: „Die vrouw zegt: „Ja, ik denk dat hij over bepaalde krachten beschikt!”, enzovoort.

Alsjeblieft, ik wil er niet teveel over zeggen, anders zou je nog denken dat het suggestie was. Ook hier heb ik niets mee van doen, zeer zeker niet met hypnose. Welnu vanaf dat moment is de vrouw helemaal gezond, zo ontdekte ze aan haar eigen lichaam; ze was nog nooit zo jong. En dat vertelde ze pas een paar dagen later

tegen haar man. Ze wilde eerst zichzelf overtuigen, en ze is ervan overtuigd. En nu verder niets meer: „Ik moet gaan, ik moet gaan, ik moet naar Gröning!” Hem nog van de kostbare tijd beroven. Maar ja, als de mens reeds het Goddelijke in zich heeft opgenomen, dan kan ik hem niet de deur wijzen; zelfs als de tijd kort is, als ik de tijd hard nodig heb. Hij, deze persoon, gaf mij hiervoor de bevestiging. Maar hoe vaak gebeurt dit! Hoe vaak word ik aan de telefoon geroepen. En hoe de mensen zijn als ik aan een van de anderen vraag: „Ja, wat denk je ervan, lief kind?”, zo spreek ik dan tot de persoon „Denken jullie, ik zelf, ik persoonlijk moet erbij zijn, wat jullie onder persoonlijk verstaan. Heb vertrouwen, en geloof! Ook jullie kunnen helpen: Ga naar je Vader! Ga naar Hem terug en raak alleen maar het lichaam aan, en dit zal dan zijn verlost van alle pijn, die nauwelijks te verdragen was! En hij heeft slaap nodig, - hij zal ook slapen. Maar zeg hem dit niet! Zeg helemaal niets! Ga er maar naar toe. Bel me daarna.” En dat heeft het kind gedaan. Ruim een half uur later werd ik weer gebeld: „Toen ik het lichaam van mijn vader aanraakte, verdween alle pijn.”

Wat is dat? Is dat magie? Nee, vrienden: deze persoon had het goede opgenomen, de goede Goddelijke kracht – echt waar! – en dit gaf ze door aan het lichaam van haar vader, door aanraking. Het kan ze helemaal niets schelen; hand geven en klaar! De volgende zegt: „Hoe gaat het met jou?” Klaar, afgehandeld! Dat is alles geen oprechte druk als er niets hartelijk meer in de mens is. Het is een macht der gewoonte, dat handjes geven. Maar hier is iets anders aan de hand, en wat de dochter zei gebeurde ook echt: „En toen viel mijn vader in een diepe slaap.” En dat had hij ook nodig. Ja, en toen hij wakker werd, hij is pas, is nog erg jong, is pas 81 jaar oud en zegt: „Kinderen, ik voel me als nieuw geboren.”

Ook deze man had al eerder hulp gekregen, waar zijn huisarts, waar ik hem ook om heb gevraagd om bij te blijven, niet weet wat hier aan de hand is. Hij staat voor een raadsel en zegt: „Het is een groot wonder wat er met je vader is gebeurd!” Hij had hem opgegeven. Nu wil ik jullie niet alles opnoemen waar hij de lichamelijke verwondingen had. En nu op het einde had hij sinds lange tijd enkel nog pijn. Maar niemand kon hem helpen.

Welnu, als jullie ook goed luisteren en al het goede volgen, zullen ook jullie succes hebben. Geloven jullie dat?

Tweede CD

1

Hoe ging het vroeger met de discipelen, die steeds weer tegen Christus zeiden: „Heer, ik kan niet helpen. Dit is te zwaar, en de persoon heeft zoveel pijn; hier kan ik niet helpen.”

Christus zei: „Je kunt helpen, maar geloven kun je niet. Je gelooft niet dat je kunt helpen. Je kunt het, als je het wilt, als je het goede aanneemt!” En Christus deed altijd weer zijn best om de zieken de hand te reiken en liet dit zien aan zijn discipelen en gaf hun hier ook bewijzen van, ook aan de hand van vele gelijkenissen, zodat ze hem aanvankelijk begrepen, maar toch vervielen ze achteraf keer op keer in ongelof. Ze konden niet geloven, dat ze konden blijven helpen.

Geloven jullie, dat jullie reeds jullie naasten kunnen helpen? Als jullie God niet zijn toegewijd, kunnen jullie niet helpen. Maar als jullie het Goddelijke reeds hebben opgenomen, kunnen jullie helpen. En ik geef daarvoor ook steeds weer de bewijzen. Ik weet dat de artsen naar me toe kwamen en zeiden: „Gröning, zeg de mensen dat vooral niet, dat de een de ander kan helpen!”

En zoveel meer; maar dit terzijde. Maar dit hier, als ik er maar één enkele vrouw uit selecteer, die ik al kort heb beschreven, de boerin heet Thomsen en leidde in Noord-Duitsland in een jaar tijd ruim duizend mensen op het rechte pad. Deze mensen hebben de waarheid aan hun eigen lichaam ervaren. Ze zouden zeggen: „Ze zijn allemaal gezond geworden.”

Ja, juist van ziekten, die mensen beschreven als „ongeneeslijk”! Deze nu tot in detail op te sommen zou te ver leiden, en is ook niet nodig. Maar ze geloofde gewoon. En ze volgde ook. En in eerste instantie deed ze niets, alleen maar dat wat ik zei, datgene wat noodzakelijk is. En ik heb haar gevraagd het bijkomstige opzij te zetten, maar zichzelf niet als bijkomstig te beschouwen, maar op de eerste plaats, en dan het belangrijkste aan te nemen; datgene steeds voor hen aannemen, wat alle naasten om je heen nodig hebben.

Nou, wat zou er gebeuren als ik nu zou zeggen: Zo, nu jullie er vandaag toch zijn, en iedereen toch weet waar iemand is, iemand die dicht bij je staat, wiens lichaam niet meer in de Goddelijke orde is, maar in complete wanorde kwam, je zou kunnen zeggen die „ziek” is. En dan geloven jullie niet, dat jullie kunnen helpen? En als ik „ja” zeg en jullie echt geloven, maar dan ook echt, dat jullie met je hele hart erbij betrokken zijn, dat jullie weten, waarom jullie hart slaat. Jullie kunnen helpen!

Vandaag de dag is het zo: wie zijn naaste helpt en wanneer die gezond wordt, die wordt gestraft. Van de menselijke kant ben ik gestraft. Ja, maar dat gaat nog verder. En ik ben niet iemand, die zijn naaste aanklaagt. Ik geef mezelf wel aan. Dat begrijpen jullie nog niet. Maar ik begrijp het! Dan ben ik eiser en aangeklaagde tegelijk. Nou, ik red me wel met die Gröning. En is het niet met Gröning, dan met Bruno. Bruno kan Gröning aan of Gröning kan Bruno aan. Wij zijn het samen eens. Maar de mensen moeten dit zien, ze moeten zelf ervaren hoe dit gebeurt. En ik blijf het mezelf afvragen. Als je jezelf ook vragen zou stellen en zelf vragen oplegt en deze dan oplost, zou dat ook goed zijn. Ik ben niet zo laf, zoals mensen vaak zijn, die niet eens eerlijk tegen zichzelf zijn. Ze zeggen niet dat het hun schuld is; nee, het is de schuld van iemand anders! Ik weet dat het mijn schuld is, dat ik mensen naar het Heil heb geholpen, dat mensen vandaag echt in de Goddelijke orde leven, dat mensen in hun lichaam de Orde als God hebben waargenomen en dat ze zich goed voelen, dat ze gezond zijn! En vadertje staat, de rechterlijke macht verbiedt het. Ja, u mag niet helpen!

2

Dus, daarmee hebben we toch kunnen vaststellen, dat de mensen hier op deze aarde alleen maar het kwade willen. Zou ik kwaad doen, dan zou ik naar iedereen luisteren, die het kwade willen, dat ik mens horig wordt, dan krijg ik een beloning; dan is de weg vrij – vrij naar het kwaad! Maar dat wil ik niet. Ik heb niets gemeen met het kwade! En ik zal ook geen verbond met hen aangaan, zal geen overeenkomst met

hen sluiten – in tegendeel! En daarom raad ik al mijn medemensen steeds aan, zich los te maken van het kwade, en met het kwade niets meer gemeen te hebben. Dan is het goed!

Ook al zijn jullie mij vandaag nog deels vijandig gezind, en kunnen jullie nog niet geloven. Ik zal het jullie gemakkelijk maken, vrienden: geloof dan niet in Gröning; zet hem maar helemaal opzij. Geloof in ieder geval in jullie zelf en aan dat, wat jullie voor jullie eigen lichaam nodig hebben! En wat je naaste ook nodig heeft, dat in hem de orde tot stand komt. Om precies te zijn, hoe zouden jullie in Gröning kunnen geloven, als jullie niet eens in jullie zelf kunnen geloven, wat jullie nodig hebben? Jullie kunnen ook niet gelovenvelen geloven nog steeds niet in Gröning...aan het lichaam van Gröning. Of hij Meier, Schulze...hij zou net zo goed Meier, Schulze of Huber kunnen heten. Hoe kun je?

En verdere broers en zussen van Christus en alle kennissen, dat wil zeggen, die hem van kinds af aan kenden, geloofden ook niet in hem en zeiden: „Nou, we zijn met hem opgegroeid! Hij is de timmerman!”

Neem me niet kwalijk, dat is alles wat ik ben; Ook ik ben maar een timmerman. En daar moeten wij in geloven? Nee, vrienden! Dit is vandaag nog steeds het geval, zoals Christus zelf zegt: „ De profet...” Hoe heet het?

Aanwezige:in zijn land telt niets!

Bruno Gröning: Pardon?

Aanwezige:.... in zijn land telt niets!

Bruno Gröning: Aha! En dat moeten jullie ook weten, dat ook jullie niet meetellen in je omgeving en dat men jullie ook niet gelooft. Maar geloof dan voor jezelf, en geloof voor jullie naasten. Dat is goed!

Nu hoeven we er niet op in te gaan, hoe mensen het anders zo gewend zijn, maar aangezien we nu toch zo fijn samen zijn, wil ik jullie een paar vragen stellen. Jullie hoeven niet bang te zijn! Ik ben jullie vijand niet, ik ben jullie vriend. En zelfs als jullie me nog niet leuk vinden als vriend, nog niet kunnen erkennen als vriend – blijft hetzelfde. Maar ben tenminste eerlijk, spreek de waarheid, en dat jullie echt goed volgen. Dan vertel ik jullie, wat het belangrijkste is. Ooit moet ieder van jullie beseffen, dat jullie, dat iedereen een Goddelijk wezen is. En dat ieder van jullie en zovelen van onze medemensen behoefte hebben aan het goede, het Goddelijke nodig hebben. Maar eerst jullie! En dat jullie je nu losmaken van alle kwaad, dat jullie niets meer gemeen hebben met het kwaad! Denk er niet meer aan, dit wil zeggen, neem deze kwade gedachten niet meer op. Twijfel niet aan het goede. Maak een einde aan al het kwade!

Zo is het vandaag, nog voordat ik hierheen kwam: tot de laatste minuut gelukt. Ik wilde komen, maar kon niet. Een man ging de deur niet uit. „Nee”, zei hij, „ik ga niet, ik wil alleen maar je man zien. Ik wil hem alleen maar de hand schudden.” Toen was hij al binnen. Ik zei: „Beste vriend, hoe heb je je dit voorgesteld?” „Ja”, zei hij, „deze gedachten kwamen bij me op, en lieten me niet los, ik was een wrak, ook toen ik

binnenkwam. Maar ik voel, dat ik helemaal gezond ben. En ik vraag nu niet meer, hoe dit mogelijk is. Ik ben werkelijk gezond!

Zo snel gaat dat. Ja, dat kunt u ook hebben. Maar deze persoon wist echt wat hij wilde en lette ook op zijn lichaam: „Ik heb het nodig! Hij werd gekweld, was zwak, hij is ziek, hij is niet meer in orde. Ik wil dat er orde in hem komt!”

Ja, dan gaat het snel. Die persoon heeft zich werkelijk losgemaakt van het kwaad. Als hij nu altijd voor het goede, voor God staat, dan komt het altijd goed met hem. En hetzelfde willen jullie ook.

3

Daar beschuldigen ze mij van – in de rechtbank - , van het stellen van vragen, over hoe het met jullie gaat. Men denkt, men heeft een recht, volgens de menselijke wet om mij dat te verbieden.

Ik vraag er niet om. Ik ben immers niet mens horig. Ik vecht voor jullie – zelfs verder voor de rechtbank! En er zijn echt niet alleen processen, maar nu processies, je weet wel, zo eindeloos, totdat de weg vrij voor jullie is. Jullie zijn me dit waard, en daarvoor ben ik hier. Dit doe ik voor jullie, en wat doen jullie – voor jullie zelf? Voor mij hoeven jullie niets te doen! Wat doen jullie voor jezelf?

Dus, daar moet je nu duidelijk over zijn. Besteed nu echt aandacht aan je lichaam en bevrijd jezelf van het kwaad!

Bruno Gröning: (Tegen vrouw 1) En wat valt je op? Vrouw 1: Ik voel me goed! Bruno Gröning: Pardon? Vrouw 1: Ik voel me goed! Bruno Gröning: Wat is dat voor gevoel in uw lichaam? Vrouw 2: Het trekt. Bruno Gröning: Was dat vroeger ook zo? Vrouw 1: Nee. Bruno Gröning: Vindt u dit vreemd? Vrouw 2: Ja. Bruno Gröning: Vervreemd; ik zal meteen antwoorden. Wat merkt u in uw lichaam? Vrouw 2: Ik tintel helemaal. Bruno Gröning: Wie? Tintelt het of is het jeukerig? (*Vrouw 2 spreekt onverstaanbaar*) Bruno Gröning: Pardon? Vrouw 2: In het lichaam. Bruno Gröning: Beste mevrouw, niet zo piekeren! Neem toch geen kwade, zieke gedachten meer op. Hiervoor is geen enkele reden meer. Ik neem immers ook geen slechte gedachten op. Jullie kunnen alles doen.

Als iemand naar me toe komt en me iets slechts wil vertellen, dan zeg ik: Ssst! Ik wil het niet horen! Ik ben niet geïnteresseerd! Dat wordt verzameld, men krijgt het, kan het bewerken en het vuil wordt opgeruimd. Maar ik hoef hier vandaag niet te zeggen wat er op mijn programma staat.

Bruno Gröning: (*Tegen man 1*) En denk je dat er orde in je lichaam komt? Man 1: Ja, ik denk het wel. Bruno Gröning: Zou u eens willen ophouden met te geloven, dat u toch niet meer kunt geloven, u bent toch omringd door mensen die u van uw geloof zullen beroven? Dan wil ik zo lang voor u geloven, dat het niet ophoudt, dat betekent dat je altijd de verbinding hebt met dat waartoe ook jij, wij allemaal behoren. Dat doe ik voor je, daar mag jij ook in geloven. Maar dan niet gemakkelijk worden en zeggen: „Hij doet het toch voor mij. Dan kan ik een keer ongelovig worden, dan kan ik een keer twifelen aan mijn geloof, en dan kan ik mezelf laten gaan. Laat hem het maar voor me doen!”

Nee, vrienden! Ieder moet voortdurend op zijn lichaam letten! Hij mag zijn lichaam niet negeren! En diegene die dat doet, wat hij tot noch toe heeft gedaan, dan vraag ik jullie: Hebben jullie jullie lichaam niet nodig? Is het zo irrelevant voor jullie geworden?

4

Oh, ik zou jullie veel gelijkenissen kunnen geven over hoe mensen tegenwoordig zijn. Dat is precies hoe het is, ik kom opdagen in Monaco, in Monte Carlo en ik zie een bord: „Hier wordt Duits gesproken.” Ik zeg tegen mijn vrouw: „Nou, dan heb ik je niet meer nodig”, zeg ik, „als tolk hier”. Ik heb hoe dan ook geen tolk nodig. Maar maak zo'n grap, en dan komt de dame van de winkel naar buiten: „Gröning!” En ik zeg: „Stop, lief kind! Ik ben getrouwd!” Een gezonde grap is altijd op zijn plaats. Maar dit meisje straalde van geluk! En ze zegt: „Ik was bij u in München!” Ik zeg: „Ja, dat weet ik!” En ik vertel haar, welke vragen ik in München heb gesteld, en ook hier, ik vergeet het niet. „Het is lang geleden”, zegt ze. Maar het is nog niet zo lang geleden: het was in 1950. „En je zat daar en daar, en ik stelde je deze en die vraag, en je gaf me dit en dat antwoord.”

„Mijn God”, zegt ze, „dat u dat nog allemaal weet!” „Ja, zeg ik, waarom niet? Ik ben immers niet verstrooid, en ik ben in de orde en neem alleen dat in me op, wat waardevol is; ook voor jou! Ik vergeet niemand. Net zoals jij dat doet met je fototoestel, persoon inzoomen en knippen. En dan ligt het vast, en kun je altijd naar de foto kijken. Maar ik heb het! Dat kunnen jullie ook hebben.”

Nu wil ik niet meteen naar de technische hoogstandjes gaan, want wij, dat wil zeggen jullie, zouden hier al van kunnen leren.

Hoe dan ook, dit meisje volgde mijn advies op. Ik zei – ze komt van ver, spreekt perfect Duits - : „Maar zodra je thuiskomt, ga alsjeblieft naar de dokter en laat je goed onderzoeken! Zoals je je hier vandaag afvraagt, dat dit allemaal mogelijk is, wat je hier hebt gezien, wat je hier hebt meegemaakt van mensen, hoe ze ineens weer de volledige orde terugkrijgen in hun lichaam! En je zult hetzelfde ervaren in je eigen lichaam. Maar uiterlijk is het niet zichtbaar, hetgeen betekent dat het *in* je lichaam zat, dit wil zeggen, de wanorde zat volledig in je lichaam.”

En de afstand was niet te ver. Stel je niet voor dat dit kind rijk is, dit wil zeggen, in geld, in bezittingen, - nee!

Ze nam haar laatste geld, en leende nog wat. „Maar mijn gezondheid is het me waard, geen afstand is mij te ver en ook geld heb ik er voor over. Al moet ik er mijn hele leven voor werken”, waren de gedachten en de overtuiging van dit mensenkind. Ja, en toen ze thuiskwam zeiden de artsen: „Ja, wat is er met je gebeurd? Hier is een wonder gebeurd.”

Tja, en zo is de een en de ander verbaasd. Kijk, vrienden, maar niet alleen daar in Monaco, ik heb ook elders, ook in Frankrijk, je denkt alleen Frankrijk, daar zal niemand mij kennen, ik heb zoveel vrienden ontmoet, dit wil zeggen er waren ook Duitsers. Ja, maar er waren ook Fransen of mensen uit een ander land. Ja, en ze komen allemaal op je af en willen aan je hangen. En ook hier moet ik zeggen en vragen: Zie je, vrienden, waarom ik het vraag? Er is een reden voor, alleen om deze reden, zodat jullie er dan over nadenken!

„Gröning, toen ik u voor het eerst zag, was ik daar en daar in deze en gene gemeenschap, en u stelde deze en die vragen, en ik beantwoordde deze zo en zo. Ik zal het mijn hele leven niet vergeten!”

Het hoeft niet zo lang te duren, en daarom wil ik jullie graag zo kort spreken, zodat jullie het vooral niet vergeten. Natuurlijk wordt het vanuit de menselijke kant anders uitgelegd.

Hier heb ik niks te lachen, maar daar moet ik wel lachen, hm, wat zijn mensen toch verwaand. Wat zijn mensen vaak ingebeeld over hun beroep. Zouden jullie, beste vrienden, ook willen dat ik zo'n verwaand persoon zou zijn, en zou zeggen: „Oh, wat willen jullie, kleine schepsels?” Moet ik zo zijn? En moet ik alles wat ik weet voor mezelf houden? Moet ik het jullie niet vertellen? Moet ik het jullie ook niet als kennis meegeven? Hoe willen jullie dat?

Ik weet, dat er vroeger in mijn omgeving mensen waren, die royaal in fauteuils gingen zitten, sigaren rookten, uiteraard met stropdas en goed gekleed. Ja, waarvan jullie onder de indruk waren. En dat deze personen – ach, wat denk je, als je bij Gröning wilde komen, dan moest je veel, veel geven en deze heren lieten jullie nauwelijks aan het woord! Alleen omdat ze dachten iets meer te zijn.

5

En toen ik erbij kwam, ja, dat was een ander beeld. Gewoon zo natuurlijk, niet onnatuurlijk, niet anders, niet verwaand of zouden jullie willen dat ik dat ook ben? Dan kom ik straks ook met een hoge opstaande kraag en ik weet niet wat nog meer? Ik kan mijn lichaam ook zo verfraaien, zoals jullie altijd zeggen: „Die heeft zich opgedoft.”

Maar het valt op dat het onnatuurlijk is en je merkt en voelt ook dat een persoon verwaand is. Wie denkt hij wel dat hij is?

Geloof je, beste vrouw, dat je alles kunt, ook met je lichaam? – Maar houd alsjeblieft niet je handen gevouwen. Houd ze vrij, open ze! Ja, en gemakkelijk zitten: „Nu vertel, Gröning, en nu zullen we zien wat je kunt.”

Nee, veel weet ik niet! Ik weet alleen maar wat mensen tegenwoordig niet weten; meer weet ik niet.

Maar wanneer ik de een en de ander tot de orde roep, wel volgen! Ik verlang immers niet, ik probeer ook niet. Ik verzoek jullie, nu anders te zijn, zo te zijn, zoals jullie zijn moeten: heel natuurlijk!

En dat is een zwak punt, wanneer jullie daar zo zitten tegen de rugleuning van jullie stoel. Als jullie zover zijn, dan kunnen jullie je lichaam ontspannen: „Nu heb ik het bereikt.” Maar nu nog niet! Hoe willen jullie de Kracht opnemen als je alles afsluit in je lichaam en ook nog jullie handen vouwen? Waar willen jullie het ontvangen?

En enkele dagen geleden...zei een vrouw ook: „Ik zag de kogel bij een persoon, en ik zou er ook een willen hebben.” En toen zei ik: „Wat heb ik reeds? Wat heeft u hier? „Dat is mijn handtas.” „Ja vanuit uw oogpunt. Ik zeg: Dat is wat anders¹: Pak aan!” En dan zegt ze: „Wat doet U?” „Ik? Niks!” zeg ik. „Sorry, ik heb uw handtas aangeraakt.

Neem me niet kwalijk, maar ik heb mijn handen gewassen, die zijn schoon. Je zult geen vlekje vinden.” „Maar, wat is dat?” „Stel jezelf die vraag!” En toen voelde ze een Kracht door haar lichaam stromen, en daarna zei ze: „Ik ben zo vrij, ik voel me als nieuw geboren. Ik heb Kracht, ik kan vrij opstaan, ik kan alles!”

¹Bruno Gröning heeft de handtas “aangesproken”, dus opgeladen met genezende energie.

„Ja, zo is het. Hoe dat mogelijk is? Oh, u dacht dat uw recht is, van mij een Kogel te verlangen? Nee, nee”, zeg ik, „hoeft niet, kan wel. Als u er een heeft, is het niet nodig de handtas mee te nemen, dat begrijp ik heel goed.”

Maar ik zeg terecht: Heb het leven lief, God! God is overal!

Maar de mens moet het ook weten. Atoomfysica, die komt daarop, ik begrijp het, dat is min of meer een vreemd woord. Ze komt er wel uit door dat allemaal te overlopen, door te zeggen: „Alles heeft een, zijn uitstraling.” Ja, dat klopt; jij ook, en elk uiterlijk is anders. Wat de mens in zich heeft, straalt hij uit. Al heeft hij maar één slechte gedachte, straalt meteen uit, hoe de gedachte ook is. Of denken jullie dat dit anders is?

En jullie hebben er geen idee van, hoe men de gedachten kan lezen; jullie hebben geen idee! Omdat je ze niet kunt zien. En jullie geloven ook niet, geloven: ja, als hij dat wel doet, dan moet hij het zien. Maar jullie denken, omdat hij ze niet kan zien, weet hij het niet.

Hoe vaak heb ik mensen betrap, ah, hoe vaak heb ik het hun gezegd, en hoe vaak heb ik hun het leven beschreven, dat ze achterlieten, tot hier. En toen werden ze voorzichtig. Ze zeiden een keer de waarheid, ze moesten het zeggen. Zover wilde ik hen ook krijgen, dat ze een keer de waarheid accepteren, en dat ze een keer voor de waarheid gingen, en zover kreeg ik hen. Dit is mij ook gegeven, dit te doen, niet te experimenteren, nee, maar alleen om mensen terug te leiden op het pad van de waarheid en dat ze de waarheid aannemen en erkennen dat het waarheid is, en kunnen uitspreken, dat is geweldig. Ver geleid, goed geleid. En toen zei ik: Nu volg mij verder!

6

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 3*) Denkt u dat u dit alles aan kunt? Saai! Zo lang kan ik niet wachten. Het maakt niet uit, beste vrouw, hoe het met u gaat – algemeen in het leven – je viel in het water! Ik zeg: „Kom, ik geef je mijn hand!” Denkt u niet dat ik kan helpen? Vrouw 3: Oh, ja! Bruno Gröning: Maar moet u hier eerst nog over nadenken? Nee, vrienden, hier moeten de mensen snel reageren, en ik hoop en wens.....

Vrouw 3: Nee, dat is gewoon wat ik voel! Bruno Gröning: Stop, stop, stop, stop, stop! Nu niets meer zeggen, alsjeblijft, alsjeblijft niet! Het is goed als je dat herkend hebt. Ik weet, dat jullie het voelen! Vrouw 3: Dat weet ik al heel lang! Bruno Gröning: Maar langzaam, langzaam volgen nu, beste vrouw, anders onderbreek je

alles. Ik weet dat je me nog niet kent; juist daarom, omdat u zichzelf nog niet kent. Maar zo een keer de waarheid uitspreken, is prima. Maar nu alsjeblieft niet gaan vervelen, gaan twijfelen: „Ja, kan ik mij dan werkelijk reeds bevrijden van het kwade? Is dat goed? Moet ik al aan het goede geloven, dat ik nog niet heb?” Ja, u kunt geloven! Je hebt het nodig, te geloven, is mijn antwoord. Maak je toch los van het kwaad, het kwaad is niet van jou en hoort niet thuis in je lichaam. En je kent het kwade toch niet, zoals je het ook niet als juist hebt ervaren, dus wat heb je gemeen met het kwaad?

Wat de mens van zichzelf geeft en wat de mens zaait, zal hij oogsten. Dan vervalt hij steeds weer in het kwade. We hoeven ons niet te vervelen. Dat gaat veel sneller, waar je vandaag nog niet in gelooft.

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 4*) En denkt u alles aan te kunnen? Vrouw 4: Ja. Bruno Gröning: (*tegen vrouw 5*) Hebt u aandacht aan uw lichaam gegeven? Vrouw 5: Ja. Bruno Gröning: En wat hebt u kunnen vaststellen? Vrouw 5: Koele handen, koude stroom in de handen. Bruno Gröning: Koude stroom? Vrouw 5: Ja. Bruno Gröning: Vervolgens, en hoe is het in het hele lichaam? Wat is dit voor een gevoel? Vrouw 6: Ik heb niets gevoeld in mijn hele lichaam. Bruno Gröning: Wat zegt u? Vrouw 6: In het lichaam niets! Bruno Gröning: Hoe voelt u zich in uw lichaam? Vrouw 6: Goed! Bruno Gröning: Zo gemakkelijk moet ik het mijn naaste maken, totdat hij dat begrijpt, wat ik hem zeg, oh! Vrouw 6: Maar ik hoor toch niets, mijnheer Gröning! Bruno Gröning: Ja, dat dacht ik al. Moet ik extra hard spreken.

Vrienden kom nu niet met ziekten; dan verlaat ik onmiddellijk de ruimte! Van de menselijke kant heb ik het recht niet verkregen, en zeker niet van de Goddelijke kant. Met het kwade heb ik niets gemeen! En dat is wat zondig is: dat de mens steeds weer bezig is met het kwade, steeds weer het kwade blijft najagen. „Ik kan niet horen!” „Ik kan niet zien!” – „Ik kan niet staan!” – „Ik kan niet lopen!” – Ik kan niet eten!” – „Ik kan niet slapen!” – „Dit kan ik niet meer, dat, niet, en dat kan ik niet meer doen!” Daar houdt hij zich mee bezig, „mijn pijn”, „mijn ziekte” en wat hij zoal opnoemt. Beweert dat het van hem is. Nee, het is niet van hem! En: „Ik kan niet horen!”

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 6*) Dus moet je hardop aangesproken worden, luister dan ook, ja? Sta nu niet met je mond vol tanden! Ik ben heel duidelijk, of moet ik nog duidelijker worden? Niet met de mond vol tanden staan, beste vrouw! Vrouw 6: Nee! Bruno Gröning: Zeg het! En waarom is het nodig om altijd hard tegen je te spreken? Vrouw 6: Ik heb u niet begrepen! Bruno Gröning: Nou, dan zal ik nog harder praten. Als u zo verstijft, en volhoudt: „Ik kan niet horen! Ik wil horen! Ik kan het niet horen! – en hier mee bezig blijft, zult u nooit horen, en die kan ook niet voelen! Die volgt niet – en toch kan hij volgen, als hij dat wil!

Maar hoe onzorgvuldig de mens toch is: hoe vaak heb je je gehoor uitgeschakeld? Wat je niet interesseerde, jullie hadden van alles te doen, en hadden het zo druk, en mama mag komen, papa mag komen, wie wil mag komen: „Luister niet! We hebben het voor elkaar!”

En als je achteraf zegt: „Nou, dat heb ik je toch gezegd. Ik heb het niet gehoord!” En hij heeft het echt niet gehoord! Waarom? Omdat hij zijn gehoor uitschakelde! Hij moest het uitschakelen. Maar als hij het kan uitschakelen, kan hij het ook weer inschakelen! En dan weer geïnteresseerd is in zaken, dan luistert hij weer, en daarom zeggen mensen zo vaak: „Wat hij niet moet horen, dat hoort hij!”

En dat is altijd zo. Maar zo heeft iedereen zijn uren, ze schakelen veel uit – en vergeten daarna weer in te schakelen! En dat is altijd gevaarlijk voor de volgende als bekend is geworden dat hij slechthorend is. En dan heet het daarna, als Gröning erbij is, ja dan is het veilig. Dan zeggen ze: „Zo, nu kom maar en laat je genezen! Al moet je in de gevangenis! Het maakt niets uit als je er jaren voor werkt, en geld krijgt dat je anderen geeft, die het hebben willen!”

Ik heb een kleine balans opgemaakt – ik zeg het vaak, vrienden: Dat ik er al zoveel voor heb ingeleverd, dat had ik ook niet gedacht. Ik had het ook nooit verwacht! Het is aards goed; het zijn mijn zaken niet, maar, en toch moet ik dat leren. En als u nog meer wilt weten: Dit proces, het hele proces werd mij alleen maar aanhangig gemaakt door mensen, die uit eigen beweging zeiden: „Gröning, ik ben je vriend! Ik doe alles voor je!” En inderdaad ze hebben zich ingezet, maar op een foute manier, ze hebben verkeerde woorden gebruikt. Ze hebben alles verkeerd voorgesteld; niet conform de zuivere waarheid. En toen ving de rechterlijke macht het op en zei: „Oeps, hier een woord, daar een woord, en daar zei hij het zo, en dat zei hij zo, en nu gaan wij hem veroordelen.”

En zo gaat het mij! En ik moet dan verder. Slechts in één geval dient men veel kleingeld te verzamelen, om dat weer goed te maken, wat slecht is! En ik ga niet eens naar hem toe om alsjeblieft te zeggen. Ik zou vandaag een aantal mensen kunnen noemen, die er vandaag nog steeds achter staan, maar ze kunnen niet zonder hen! Maar dat ze het zelf zijn, die mij dit hebben aangedaan, dat wil ik ze niet vertellen. Ik wil dat ze hier zelf achter komen; dat wil ik. Tja, zo gaat het mij. Maar wat zouden jullie doen? Als ik aanklaag, dan zouden jullie het oppakken en zeggen: „Even dit” en dan hup roddelen, en daarna uiteindelijk toch aangeven. Hm, moet ik dat doen? Maar wat moet ik nu nog meer doen? Om goed te maken wat deze mensen hier, die goed willen zijn, maar het niet zijn, en wanneer ik hen dit zeg, vertel ik ze de waarheid, en dan zouden ze instorten.

Maar ik zie hierin een grotere taak, om mensen te blijven onderwijzen totdat ze het hebben begrepen en totdat ze uit dit alles, wat ze wel en niet hebben gedaan, ook een les hebben geleerd. Dat is nodig.

8

Dat is hetzelfde als in het voorlaatste proces: als er een predikant komt, als getuige verschijnt en zegt: „Ja, ik heb gezien” – Dus hij wilde het goede doen, niet het slechte, nee, om de heer Gröning te beschermen. – „Ik heb gezien dat men een zieke op een brancard naar binnen droeg. Ik heb mij ervan overtuigd, dat hij volledig verlamd was. En na de voordracht, de heer Gröning stond buiten voor de deur en sprak met enkele vrienden, en dan zie ik hoe de persoon opstond en zei: „Mijnheer Gröning, ik kan lopen!” „Akkoord”, zegt hij, „als u kunt lopen, dan loop, waarom sta je

daar nog?

Je begreep me, maar de rechtbank vatte het anders op en zei: „Ah, hij heeft hem aanwijzingen gegeven, dat hij moest gaan!” Kijk, zo wordt het voor mij geïnterpreteerd. [*hoe voorzichtig*] ² moet je toch zijn. Begrijpen jullie dit niet? Want de mensen zijn anders. Alleen, ik kan voor jullie allemaal meer doen.

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 6*) Jij daar, ja jij! Waarom zit je niet stil? (*tegen enkele aanwezigen*) Kom, vrienden blijf toch zitten! (*tegen vrouw 6*) Kom toch, kom toch naar boven, maar waar u kunt horen! U kunt alles horen, als u maar wilt! Vrouw 6: Ik wil.... Bruno Gröning: Stuur nu niet aan op de oren, nee! Als je wilt, prima! Dan kun je het ook! Alleen niet zo verkrampen! Als ik wordt aangesproken, doe ik ook niet ..zo...! (*Bruno Gröning legt zijn hand achter zijn oor*) Hier heb ik mijn oorschelp en die hoeft ik niet te versterken, dat hoeft niet. Dat is hier niet genoeg, je hoeft het alleen maar aan te zetten. Maar dat is niet alles. Er is nog veel meer. (*Tegen vrouw 8*) Wel, heb je aandacht besteed aan je lichaam? Vrouw 8: Ja!

² Deze woorden ontbreken in de gepubliceerde cd-versie.

Bruno Gröning: En, wat heeft u waargenomen? Vrouw 8: Zoals trillingen in het lichaam. Bruno Gröning: Wat? Vrouw 8: Zoals trillingen.... Bruno Gröning: Wat voor trillingen? Hoe zou u dit aan ons kunnen uitleggen? Vrouw 8: Ik weet niet hoe ik dat moet zeggen. Bruno Gröning: Heeft u dit al eerder gehad, zoals vandaag? Vrouw 8: Ja, sinds ik voor het eerst bij u was, sinds die tijd. Bruno Gröning: En daarvoor? Vrouw 8: Nee. Bruno Gröning: Het is nieuw voor de mens! Dat is wat de mens heeft verloren. Alles is hem vreemd geworden. En daarom zijn deze vragen, zoals ik ze aan u stel, beste vrienden, gerechtvaardigd, zodat ik jullie verder kan instrueren; het is alleen daarvoor. Ik zou tijd kunnen besparen en zeggen: hebben jullie nog vragen? En ga dan naast jullie zitten. Of kom je naar mij, of ergens heen, en als je brieven leest, tja, die moet je openen, moet je lezen. Hier hoeft geen tijd aan te worden verspild; je kunt het ook zo lezen. Maar daar geloof je niet in. Je gelooft in een televisietoestel, je gelooft in een radio, je gelooft alles wat bestaat op technisch gebied, wat deze technische wonderen laten zien. Maar aan Goddelijke wonderen, daar kunnen jullie nog niet in geloven!

9

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 9*) Denk je dat je alles al hebt wat je nodig hebt? Vrouw 9: Ja. Bruno Gröning: Geloof je dat? Vrouw 9: Ja. Bruno Gröning: Zeker weten, ja? Vrouw 9: Ja!

Bruno Gröning: Niet alleen nu, maar altijd! Controleer je lichaam, blijf erop letten. Negeer het niet meer, en houdt je niet meer bezig met het kwade! (*tegen vrouw 10*) En, wat denkt u? Vrouw 10: Ik geloof ook.... Andere vrouw: (*fluistert*) Ik ook! Bruno Gröning: Wat zegt u?

Vrouw 10: Ik geloof ook, dat het goed is! Bruno Gröning: (*tegen vrouw 11*) Hoe

voelt u zich hier bij ons? Vrouw 11: Goed! Bruno Gröning: Om precies te zijn: hoe voelt u zich nu in uw lichaam? Wij zijn om je heen, om je lichaam. Maar: hoe voelt u zich in uw lichaam? En dat is doorslaggevend! Niet in eerste instantie nieuwsgierig zijn en kijken, wat er is, maar wat hier is. Eerst moet ik het goed begeleiden. Eerst moet ik aandacht besteden aan dit lichaam, dat mij werd gegeven voor dit leven op aarde; dit is belangrijk.

Bruno Gröning: (*tegen man 2*) Denkt u dat u alles aankunt? Man 2: Nog niet helemaal. Bruno Gröning: Hij gelooft niet helemaal....Ik moet het geloof niet opdringen! (*tegen man 3*) Denkt u dat u alles aankunt? Man 3: Met uw hulp kan ik alles aan. Bruno Gröning: En denkt u, dat ik u tot de verlossing kan leiden? Man 3: Ja, op mijn, mijn innerlijk....Bruno Gröning: U moet erbij blijven, als u niet volgt....Man 3: Ja inderdaad. Bruno Gröning: Ja, hoe denkt u dat te krijgen? Man 3: Ik denk, door mijn wanorde weer in orde te brengen. Bruno Gröning: De wanorde? Nou, de wanorde zal worden opgeruimd. De orde wordt hersteld. Ik houd me toch niet bezig met een hoop vuil. Ik zeg nee! Dat hoort niet bij de orde. Het vuil moet weg! En daar moet ik een handje helpen, moet ik mee aanpakken. De orde wordt...de wanorde aan de kant. Dan hebben we orde; het gaat vanzelf. Begrijpen jullie dit dan nog niet?

We hebben een hoop vuil voor ons liggen; dat is wanorde. En wanneer ik dit vuil verwijder; op het moment dat het vuil verwijderd is, is de orde al weer hersteld. Begrijpen jullie dit niet? Als jullie je echt losmaken van het kwaad, zijn jullie vrij. Is dit duidelijk? Maar steeds weer die wanorde, steeds weer dat vuil. En waarom, vrienden! Jullie verliezen zoveel als jullie ermee blijven omgaan, jullie hebben het zelf als slecht ervaren.

Bruno Gröning: (*tegen man 4*) En, waarin gelooft u? Man 4: Aan het goede. Bruno Gröning: Wat hebt u reeds kunnen vaststellen aan uw lichaam? Man 4: Er gaat een warme stroom door mijn lichaam. Bruno Gröning: Wat hebt u in het begin vastgesteld? Man 4: Hetzelfde. Bruno Gröning: Geloofde u meteen? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Meteen? Man 4: Ja! Bruno Gröning: En ook daaraan, wat u zelf voelde? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Daarvan bent u overtuigd, dat is de waarheid? Man 4: Ja!

Bruno Gröning: Juist! Heeft u zoiets al eens in uw lichaam gevoeld? Man 4: Tijdens de laatste voordracht. Bruno Gröning: En tussendoor – geen tijd? Man 4: Jawel! Bruno Gröning: Ook? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Hij moet ons immers onderwijzen, dit wil zeggen, heeft u goed kunnen ontvangen, ja? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Heeft u altijd goed kunnen ontvangen? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Was er niet een storing? Man 4: Nee.

Bruno Gröning: Dus moet je omgeving toch goed zijn, en heb je de tijd zo benut en de gelegenheid waargenomen toen je ongestoord was? Zoek deze plek op, vrienden. Gebruik de tijd, en grijp elke gelegenheid aan om het goede in jezelf op te nemen. Bruno Gröning: (*tegen man 4*) Denk je, dat je alles aankunt? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Volledig? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Het vuil verwijderd? Man 4: Ja! Bruno Gröning: Ik doe mee! Man 4: Ja. Bruno Gröning: Maar! (*tegen man 5*) En, hoe is dit bij jou? Man 5: Ik voel me licht! Bruno Gröning:

Denk je dat je alles aankunt? Man 6: Ja! Bruno Gröning: (*tegen vrouw 12*) En?
Vrouw 12: Ik ook! Bruno Gröning: Volledig?

Maar daarom, beste vrienden, ook hier maakt u een fout, als u geen vertrouwen in uw arts heeft, geen vertrouwen in uw medemensen, maar hen wantrouwt. Hierdoor neemt de arts, uw naaste reeds het wantrouwen over.

Hebt u niet ook het gevoel, dat wil zeggen, opgemerkt, wanneer u een slechte gedachte opnam, met deze slechte gedachte naar uw naaste ging, en dit meteen opviel? Of iemand kwam naar je toe die jou niet vertrouwde, vol wantrouwen, voelde jij niet dat die persoon niet eerlijk is? Je voelde geen contact; je had geen band met hem. Heb je dat niet gemerkt?

En geloof me, ik weet, mensen hebben mij nog niet begrepen, als ik zeg: heb vertrouwen in je arts! Hiermee wordt, als je echt vertrouwen hebt, ook hij, de arts, begeleid. Maar als hij het wantrouwen waarneemt – ze weten het ook nog niet allemaal, slechts een gedeelte van hen – maar als jij wantrouwen voelt, dat voelt hij ook, en hij wordt onverschillig en zal er alles aan doen, om van je af te komen. Maar als je vertrouwen hebt, neemt hij dit vertrouwen over, en hij krijgt een totaal ander gevoel.

De laatste tijd heb ik vooral veel artsen gesproken die zeiden: „Ja, ik durfde nooit naar hem toe te gaan, en er kwam een keer een persoon naar mijn praktijk die zo open was. Ik voelde het. Ik zei: „Ja, wat is dat dan voor iemand? Dat is een heel andere!” En ik had zo’n gevoel van veiligheid, rust, terwijl ik meestal overwerkt ben – hij zegt „nerveus” – maar toen was ik de rust zelf. Toen kwam de gedachte bij me op, wat ik het eerste wilde doen: „Nee, doe dat niet, doe dat, en geef hem dat, en heel zeker.” Ik had ook het zelfvertrouwen in deze, mijn patiënt.”

Ik heb immers geen patiënten; hij heeft ze alleen maar. Ja vrienden, en zo is het dan gekomen. En het zal ook niet lang duren voordat deze artsen zo blijken te zijn, dit wil zeggen, een paar van hen, dat wil zeggen, sommigen van hen zijn echt voor het goede, willen het goede, hebben het gevoel, ook voor hun naasten.

11

Nog niet zo heel lang geleden, kwam een vrouwelijke arts naar me toe uit de Russische zone die haar lichaam niet meer kon beheersen, nauwelijks kon staan en zo... (*Bruno Gröning ademt zwaar*). Ze kon niet! Hoe is ze aan deze ellende gekomen? Het was een arrogant mens! Wat had ze zich ingebeeld!

Nou, ik sla altijd de spijker op de kop! Weten jullie waarom? Ik ben immers timmerman en ik sla nooit mis. Ik moet op de kop slaan, om de spijker daar te krijgen waar ik hem hebben wil. Dit is mijn vak, mijn beroep. En nu moet men ook hier steeds de spijker op de kop slaan; men moet mensen rechtuit de waarheid zeggen!

Dit heb ik ook tegen deze vrouwelijke arts gezegd – jullie hebben me immers leren kennen! En ik heb tegen haar gezegd, hoe zij vroeger vanwege haar beroep,

vanwege haar afkomst verwaand was en de ervaringen die ze opdeed van de mensen om haar heen, die in haar geloofden en zo verder. En dan op een dag ...ik zeg: „Je hebt een keer een film gezien, die slecht was, en dit heb je in je opgenomen, En vanaf die tijd heb je deze verstoringen in je lichaam.” Zegt ze: „Mijn God – ja!”

Kijk vrienden: Alleen wat je zag, meteen opnam in je lichaam en je kunt niet staan, je kunt niet lopen, twee moeten ophouden, twee mensen moeten ophouden! En, waar vind je zo iets? Geen kracht in het lichaam, alles afgeven; bezwijken voor het kwaad. Het kwaad blijft opgenomen.

Nou, wil je dat ook opnemen? Wil je dat nog blijven vasthouden? Je weet niet eens hoe je alles aan je lichaam hebt overgedragen, en dat je er zelf voor dient te zorgen dat het lichaam weer in de orde leeft, dat je naar de wil van God dient te leven en dat je alles aan jezelf verschuldigd bent, dat je jezelf bent vergeten en dat je moet inhalen wat je bent vergeten, hetgeen niet in orde is weer op orde moet brengen, wil zeggen leiden naar God; God is immers de Orde! Maar jullie moeten het willen! En Paracelsus heeft gelijk als hij zegt: „Alle ziekten kunnen worden genezen, alleen niet alle mensen.”

Het is niet het lichaam dat ziek is, maar de geest; de mens zelf, en deze absorbeert alle ziekten, al deze verstoringen in zijn lichaam, die dan later ziekten worden. Het woord „ziekte” gebruik ik gewoonlijk niet, maar het is de wanorde – jullie zeggen „ziekte”. En zo verzamelt zich alles in het lichaam en dan komt het ongeloof! De mens twijfelt. Hij gelooft niet, dat hij de orde weer terug kan krijgen, als hij een handje helpt, en er zelf bij is. Jullie zijn anders zo slim, stel jullie hebben honger, ik zou voor jullie eten, maar zouden jullie dan ook verzadigd zijn?

Aanwezigen: (*Stilletjes*) Nee, nee!

Dus, ik heb het nodig, ik moet het mijn lichaam geven! En dus moeten ook jullie de kracht opnemen, die jullie voor jullie lichaam nodig hebben. Want deze kracht, energie, dat is immers leven.

Wel ik zou zoveel meer aan jullie kunnen geven, en steeds vraag ik me af, waarom? Hoezo? Waarom? Laten we ons, ook vandaag, beperken tot het belangrijkste.

12

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 13*) Hebt u echt aandacht besteed aan uw lichaam? Vrouw 13: Ja! Bruno Gröning: Hoe voelde dat voor u? Vrouw 13: Goed. Bruno Gröning: (*tegen vrouw 14*) Denkt u dat u alles aan kunt? Vrouw 14: Wat zegt u? Bruno Gröning: Denkt u alles aan te kunnen! Vrouw 14: Ik begrijp het niet! Bruno Gröning: Of u gelooft alles aan te kunnen? Vrouw 14: Of ik denk alles aan te kunnen? Bruno Gröning: Ja? Vrouw 14: Ja.

Bruno Gröning: Ja, vrienden, er zijn lichamen, zoals jullie waarschijnlijk nog nooit in jullie leven hebben gezien. Jullie zouden gezegd hebben: „Wat wil dit wrak? Wat wil deze persoon? Die denkt nog aan gezondheid, daar is toch niets zinnigs meer, dat zie je toch!” Soms zegt men: „Je ruikt het ook. Dat is toch niet mogelijk. Hoe kan hij

dan aan het goede, hoe kan hij nog aan de orde, jullie zouden zeggen, in gezondheid geloven?”

Ja? En toch: Hij heeft het geloof niet verloren; het geloof in zichzelf, het geloof in de eigen orde, die hij voor zichzelf, voor zijn lichaam nodig heeft. Hij heeft zichzelf niet opgegeven.

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 15*) Nou, wat denkt u? Vrouw 15: Het trilt in mijn lichaam. Bruno Gröning: Wat zegt u? Vrouw 15: Het trilt in mijn lichaam. Bruno Gröning: Is het onaangenaam? Vrouw 15: Nee, het is gemakkelijker! Bruno Gröning: Alleen maar het kwade uitschakelen, beste vrouw, dan is het al goed. (*tegen man 7*) Alsjeblieft! Ja, jij. Vrouw 16: Ik, ik voel... Bruno Gröning: Nee, hier die jonge man – ja, jij! Man 7: Ik heb het ook heel heet, stijgende hitte. Bruno Gröning: Sinds wanneer heb je die stijgende hitte? Man 7: Al de hele avond. Bruno Gröning: Ah, als je nog meer wilt, kan ik je meer geven! Wat is er nu? Man 7: Het is nog heet. Bruno Gröning: Wat gebeurt er nog meer in je lichaam? Man 7: Het is goed.

Bruno Gröning: Luister, vrienden, dat gebeurt alleen als je op je lichaam let. Hoe zou je iets aan je eigen lichaam kunnen voelen, als je er geen aandacht aan schenkt? En daarom kon je ook niet geloven, dat je tot nu toe nog niets gevoeld hebt, als je werd blootgesteld aan pijn, omdat je vervallen was aan het lijden. En je kon niet geloven. En waarom niet meteen letten op je lichaam?

Bruno Gröning: (*tegen man 8*) Denk je dat je alles aan kunt? Man 8: Ja. Bruno Gröning: Denk je, dat je je naaste ook kunt helpen? Man 8: Ja zeker! Bruno Gröning: (*tegen man 9*) Denk jij dit ook? Man 9: Ja! Bruno Gröning: Maar niet verwaand zijn! Man 9: Nee! Bruno Gröning: Zeg niet: „Nu kan ik iets, nu ben ik iemand, en ik heb reeds die en die geholpen!”

Spreek hier niet over. Beter laten omhangen met medailles en versieringen; maakt niet uit; maar niet over praten, wel blijven helpen. Anders ben je geen helper. Een reddingszwemmer is iemand, die dit blijft en altijd helpt – hij spreekt niet – en is heel blij en gelukkig over het feit, dat hij weer mensen heeft gered voor de verdrinkingsdood. En dus moeten we allemaal een helper zijn. Ben niet bang voor de wet voor natuurgeneeskundigen; zal ooit worden gewijzigd. Of denken jullie dat dit zo blijft?

Als ik jullie nu iets zou voorlezen, naar wie ik geschreven heb en hoe ik dat opneem, dat wil zeggen, hoe ik ook de bewijzen aan lever, dan zeggen ze: „Dat kunt u alleen, Gröning.” Nee, jullie kunnen dit ook! Maar jullie hebben dit niet gedurfd en kunnen het ook niet, omdat jullie het verschil nog niet weten: wat is waarheid, en wat is een leugen? En wat is werkelijkheid en wat is niet aanwezig?

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 17*) En moeder, hoe is dat bij u? Vrouw 17: Ik denk, dat ik God horig ben! Bruno Gröning: Ja, maar nu geen grote beloften. Ik had u gevraagd, om op uw lichaam te letten. En dat is altijd zo'n praat achteraf, als iemand zegt: „Ik geloof, ik geloof, ik geloof.”

Wat weet hij, wat het woordje „geloof” werkelijk betekent? Wat is het woordje

„geloof”? Er zijn tegenwoordig nog mensen die zeggen: „Ik heb altijd geloofd”, maar zegt hij: „dit en dat nog niet. En hij, die ander, geloofde niet, zoals ik weet; die is genezen.” Mens, wat weet jij van een naaste? Je weet niet eens iets over jezelf, en jij spreekt over je naaste. Je dacht dat hij niet kon geloven en toch! Hij had echt geloof. Alleen had hij niet het geloof, dat mensen hebben. Die niet één geloof, maar veel geloven hebben, maar wat is hiervan het ware geloof?

Dat heb ik jullie al een keer gezegd in deze gemeenschap: Er zijn ook mensen, die zeggen, te geloven, dat ze van een pond rundvlees een goede soep kunnen maken. Ook dat is geloven! En een zakenman gelooft ook, als hij naar klanten gaat, dat hij zaken zal doen. Waarom gelooft hij? Omdat hij liegt en bedriegt of de goederen gaat opdringen of gaat slijmen of iets weggeeft! Hij biedt hem sigaretten, sigaren of iets anders aan of een paar procenten korting, wat dan ook, maar hij gelooft dat hij zaken zal doen. Ja, dat ligt aan hem: zijn tactiek, zijn vaardigheid, hoe hij het gaat aanpakken – en dat is waarom hij gelooft.

Maar weet je, hoe je het geloof in de daad kunt omzetten, hoe bekwaam je dan moet zijn? Je moet er toch bij zijn, je moet het toch doen! Maar hier gaat het niet om het wereldse; hier gaat het om het Goddelijke. Hier gaat het om de mens zelf, die immers Goddelijk is.

Maar troost me niet met woorden, vrienden. Dat is fout! Doe het gewoon!

13

Ik zou liever zien, als jullie zeggen: „Ach, Gröning praat geen onzin! Je bent gek, daar geloof ik niet in. Maar ik geloof wel in mezelf, en ik geloof aan dat, wat ik voor mezelf, voor mijn lichaam nodig heb.”

Dat is slimmer, vrienden, dan zijn jullie eerlijk. En daarna, als jullie de waarheid aan jullie eigen lichaam ervaren, kom dan naar mij toe. Maar dan hoeven jullie niets te zeggen. Bespaar je die tijd. Ik begrijp het ook zo. Ik heb het jullie immers gezegd.

En aanbid me niet, laten we God aanbidden; laten we tot hem bidden, laten we hem vragen, en laten we geloven dat hij het ons geven zal; ik maak alleen maar de verbinding. Vergelijk me wat mij betreft met de dame van kantoor, die de verbinding maakt, en zolang jij de hoorn in de hand houdt, zolang ben je verbonden.

Maar als je de hoorn neerlegt, dat wil zeggen, als je niets meer hoort, dan heb je geen verbinding meer. De dame van kantoor zal jullie onmiddellijk scheiden. Zonder de dame van het kantoor persoonlijk te kennen! Hoeft helemaal niet, zeg gewoon wat je wilt, en ze doet het. Zij is in dienst van. Jij staat ook in dienst van, alleen wist je dit niet. Jouw dienst is veranderd, een wereldse, niet langer een Goddelijke. Maar nu één ding: wat het belangrijkste is: dat je het Goddelijke werk in jezelf moet doen! Dat jij, omdat je Goddelijk bent, ook datgene opneemt, wat voor jou bedoeld is! Laten we er geen ophof over maken! (*tegen een vrouw*) Zo, beste vrouw, hoe voel je je dan?

En nu komt iets, wat niet zo vlekkeloos is, waar men bleef vragen: „Hij vroeg”, zegt de officier van justitie, „hoe je je voelt?” Nou wie kan me dit verbieden? Of moet ik

een andere taal nemen? Zal ik, zodat ik het woord niet meer gebruik en de woorden „hoe voel je je”? Dan vraag ik: How do you do? How do you do?
(*lachen*)

Ja, wat betekent dat? Toch? Wat betekent dat? Waar staat in de wet geschreven, waar de een de ander begroet en steeds weer de begroeting „Hoe gaat het?” „Goed, dank je!” of „Niet goed! Gaat zo!” Maar zo gaat het toch en dat heb ik ook aangenomen, maar ik weet, dat ik dit niet mag; dan is er gevaar!

En dat is een grote les voor mij, en toch moet ik voor je vechten, omdat je niet zonder fouten bent. Zie je, en daar ligt het gevaar.
(*Gefluister*)

Bruno Gröning (*tegen enkele aanwezigen*): Wat, moeten jullie al weg? Hebben jullie haast? (*onverstaanbaar antwoord*)

Bruno Gröning: Wat zegt u?

(*meerdere spreken door elkaar*)

Wanneer ik hier bij jullie zou zitten, vrienden, en de laatste trein zou binnen tien minuten vertrekken – nou, dan vertrekt hij! Precies!

14

Nog een klein verhaal: Ik was diep in Rusland, geen soldaat, ik droeg gewoon een uniform. Ook daar kwam ik mijn plicht na. Maar dat even terzijde. En de Rus was misschien 300 meter van ons vandaan. Is ook een mens! Ik was niet bang. Maar het knalde overal om ons heen, en de brokstukken vlogen om ons heen. Ik was zo eenzaam. Ze hebben me allemaal verlaten. Ik liep heel rustig. En dan kom ik in de buurt van het station, en toen werden er tapijten gelegd, speciaal voor mij – mogelijk, ik weet het niet. Hier werden immers ook tapijten gelegd.

Oké, waarom niet? En er zijn nog een paar infanteristen die zeggen: „Hier, schiet op, vlug, vlug, dat is de laatste trein. „Nou, dan is het de laatste trein; is niet erg. Maar de rust opgeven om de laatste trein te halen? Nee! Gevaar? Waarom? Ik heb immers niets gemeen met het kwaad. Daarna gebeurde er ook niets, en ik liep rustig verder en er werden steeds weer tapijten gelegd. Dit gebeurde van bovenaf, dat is handig in de oorlog. Toen kwamen de vliegtuigen en die legden de tapijten zo voor mijn voeten; het was niet hard, alles was zacht daarna. Ik ben niet gewend aan het harde, ik heb graag losse grond. Zo heb ik het ook altijd opgevat: „Dat is mooi.” Maar diegenen die bang zijn, die daar rennen, liepen regelrecht in het gevaar. De angst, het kwaad, joeg hen op.

Maar ik heb me echt niet gestoord aan de laatste trein, en toch heb ik hem nog gehaald - in alle rust!

Nou, als ik toen opgewonden was geweest, denk ik niet dat ik het dan gered zou hebben. Want dan zou ik het kwade aangenomen hebben en had nog meer kwaad naar me toegeroken. Maar dat is op dit moment nog te moeilijk voor je; dat begrijp je toch nog niet. Maar houden jullie dit punt vast, om later nog eens te vragen, hoe dat bedoeld is. Het is zo bedoeld, zoals ik het zeg.

Dit is hoe mensen zouden moeten zijn: verlies je kalmte niet, beste vrienden, neem de onrust niet op. Als je de onrust in je opneemt, ontstaat er wanorde, krijgt grip op enig orgaan of zelfs op het hele lichaam. Wat je ziet, wat je ruikt, wat je proeft, wat je voelt, neem je in je op! Moet dat dan zo zijn?

15

„Wat?” Die moeder kijkt me nu aan en zegt: „Heeft hij me niet begrepen? En ik wil immers, en ik heb het toch goed bedoeld, ik heb het toch goed gezegd!”

Ja, ja, maar fout! Dit is een fout, en ik moet je er bewust van maken, waar deze fouten zitten, zodat je dezelfde fouten niet opnieuw maakt. Begrijp je dit, moeder? Ja? Ik moet het zeggen: ik heb het mijn grootmoeder ook gezegd. Ik heb het velen gezegd, velen – en toch heeft men mij vervolgd! Iemand die de waarheid zegt, iemand, die dat doet, wat anderen niet deden.

Precies hetzelfde, wanneer ik tegen je zou zeggen: als je ooit wat gehoord of gelezen hebt, toen mijn lichaam nog klein was. Onlangs komt een vrouw en zegt tegen mijn secretaresse: „Ja, ik ken mijnheer Gröning, ik ben half familie van hem. En mijn familie vertelde me dit, dat en van alles, en het is een geweldig persoon en....Maar vandaag heb ik het nodig!”

En toen kwam ze en beschreef, wat mijn naaste familieleden zeiden en ook andere familieleden, zoals ze de kleine van vroeger kenden. Alleen het goede gedaan, alleen het ware gesproken, niets wat onwaar is, en dat is ook goed zo. Ik ben niet veranderd, nietwaar? Maar de mens is veranderd; hij is meer en meer bezwiken aan arrogantie.

Wat beeldt hij zich wel in, als hij een nieuw kledingstuk heeft. Heb je al eens naar mensen gekeken, zo op zondag, die verder niets hebben? Maar dat ze toch een spijker in hun hoofd hebben, deze mensen op zondag! Omdat ze proberen..... Het valt gewoon op dat ze zoiets niet gewend zijn. Maar verbeelden zich veel: „En die is vandaag nog steeds smerig, die Lies, daar kijk ik niet naar!”

Weet je, waarom de mens zo is? Is de jurk bepalend? Is de portemonnee belangrijk? Nee! Het hangt van de mensen af. De mens wil dit zo, dat alles mooi is. Ze zijn allemaal min of meer zo ingesteld op het mooie, niet op het goede. Jullie moeten het goede nemen; de buitenkant is immers niet de binnenkant! En hoe het lichaam eruit ziet of hoe het gekleed is, is niet relevant. „Een goed hart”, zegt u, weinigen zeggen het, „dit moet de mens hebben.” Hij dient goed te zijn en hij is goed. Zoals laatst een vriend in München tegen me zei: „Ja, ik heb een vrouw leren kennen, die is zo goed.”

Maar ik zei: het lichaam is misschien een wrak, maar de mens is goed, heeft een goede kern. Ja, maar de buitenkant is niet de binnenkant. Als beiden even goed zijn, dan is het goed. Maar beoordeel niet alleen de buitenkant! Mensen kunnen niet eens over zichzelf oordelen, laat staan over zijn naaste.

Wat heeft hij tot nu toe gedaan: Hij heeft hem veroordeeld. Dat is heel gemakkelijk. Zonder het te weten, zonder overtuigd te zijn veroordeelt hij zijn naaste. Daarmee

heeft hij zichzelf veroordeeld. Daarmee gaf hij zijn visitekaartje, dan laat hij zien wie hij is. Maar om een van zijn naasten te kunnen beoordelen, moet hij eerst terug naar zichzelf, en door zichzelf te veroordelen kan hij zijn naaste veroordelen. Nou, is het jullie nu duidelijk? Nou, is het jullie nu duidelijk? Zo groot en zo grof is het onderscheid.

Derde CD

1

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 2*) Lieve vrouw, mopper toch niet, waar bent u nu weer? U neemt zoveel, ik noem het, domme gedachten op. U geeft uw lichaam nog steeds geen aandacht! U komt er niet mee weg. Neem toch wat u nodig hebt! Waarom zoveel andere zaken opnemen? Niet altijd uitwijken! Niet daar gedachten opnemen, die u helemaal niet nodig hebt, waarmee u niets kunt beginnen! U komt er niet mee weg, en later bent u van streek, nietwaar? En het gaat allemaal om de eigen kracht, om de eigen energie. Ja, om gedachten op te nemen, heb je veel energie nodig. Dat heb ik u hier tijdens het laatste uur reeds gezegd. Of? Weet u dit niet meer? Tijdens het laatste uur heb ik ook nog iets aangehaald, toen was u er ook al, ja? Maar ja, er is veel, veel meer te zeggen. Ik denk niet dat u dat zomaar aanneemt, nee! Ik moet u tot de orde roepen! – of wil je dit niet? Tot de orde roepen betekent, tot God roepen.

Het is hetzelfde, wanneer er iemand naar je toe zou zijn gekomen en ook al gekomen is, en moeder heeft gepoetst, en vader is net thuis, en je ziet: Oh! Hij wil met die vieze schoenen naar binnen! Dan gaat vader naar hem toe en zegt: „Beste vriend, mijn vrouw heeft zojuist gepoetst, en jij draagt al het vuil naar binnen”, en er ligt niets, om zijn schoenen schoon te maken. En dan geef je hem een doek, dit doe je meestal ook niet, maar zo’n viezerd. Nee, hij heeft de modder alleen maar aan de voeten, en toch maak je je er druk over, dat hij de modder niet naar binnen draagt?

Maar dat is gewoon de volgorde rond de mens; maar hoe is het nu met de mens? Hij wilde niet, maar je moet hem helpen; je moet hem iets geven om het vuil voor je deur af te schrapen, toch? Of neem in ieder geval een borstel en borstel het vuil hiermee weg. Of, nou ja, veel mensen zeggen: „Ik hoef dit niet te doen, dat hij het maar zelf doet!”

Nou, als hij dit niet wil, dan laten wij hem zien, dat u zich niet schaamt om het vuil eraf te krabben. Wees blij; schraap liever het vuil eraf dan dat hij het vuil weer naar binnen draagt. Want dan moet je weer de hele woning schoonmaken!

Zo moet je dit doen, en dat is een goede manier, en ook heel goedkoop.

Het is beter om de schoenen van je naaste schoon te vegen, voordat hij de hele woning bevuilt! En hiermee heb je je moeder ook al mee geholpen, aha? Moeder weet het niet eens, merkt het niet eens. En hoe moest een mens zijn? Hij moet ook berekenend zijn.

2

Bruno Gröning: (*tegen man 10*) Had u ook verwacht dat het zo zou gaan? Man 10: (*zacht*) Ja! Bruno Gröning: Of heeft u anders berekend? Man 10: Nee!
Bruno Gröning: Wel, hoe zit het met jou? Man 10: In het lichaam? Bruno Gröning: Ja, kijk: Dit is maar een halve, eigenlijk nog geen vraag: „En hoe is het bij jou?” Je moet het nooit eens zijn met de vragen die ik eerder aan je naaste heb gesteld, maar *hoe* ik de vraag stel, ja? Na het antwoord kwamen we ergens terecht waar het ook weer een puinhoop was. Iedereen moet bij zichzelf blijven; bij zijn eigen lichaam. Hij moet aandacht schenken aan zijn lichaam en hij moet altijd van daaruit reageren, zoals hij het zelf voelt. Dat is juist, nietwaar? Ja, in het lichaam, zo je wilt, goed! Man 10: Heel erg warm in het lichaam. Bruno Gröning: Nou, je zit immers bij de kachel. Man 10: Dit komt niet van de kachel! Bruno Gröning: Komt het hier niet door? Man 10: Nee!
Bruno Gröning: Misschien omdat je een dik onderhemd draagt? De trui heb je nog aan! Man 10: Het maakt niet uit! Bruno Gröning: Nee? Man 10: Nee! Bruno Gröning: In de winter liever dun gekleed en in de zomer dik; dat is beter. Neem de hitte niet aan, toch? Of? Denk je dat dat anders is? (*tegen vrouw 18*) Nou? Alsjeblieft! Vrouw 18: Ik voel me goed! Bruno Gröning: (*tegen vrouw 19*) Alsjeblieft! Vrouw 18: Ik ook! Man 11: Ik voel me goed!

Bruno Gröning: Alstublieft! Zo, dan zijn jullie die Gröning gauw kwijt! (*lachen*) Bruno Gröning: (*tegen vrouw 20*) Alsjeblieft! (*onverstaanbaar*) Ja, graag! Vrouw 20: Ja, voel me goed! Vrouw 21: Voel me goed! Vrouw 22: Mag ik u iets vragen? Bruno Gröning: Waarom zo? Waarom niet consequent zijn? Dat is het veranderlijke bij de mens. Als ik het ook doe, heeft het ook een doel! Kijk, als iemand zo is, zo verlegen: Ik moet dit zeggen! Ik moet u dit voordoen, dat wil zeggen nadoen, zoals u het heeft voorgedaan. Maar wat voor beeld geeft het! Heb je niet aan mijn gezicht gezien, aan – de hele houding? Ja toch! Nee, niet verkrampen, maar dat de persoon verlegen is, ja wat is er nu nog?

Ja, beste mensen, vergis je niet. Neem alles, wat voor jou, wat voor jou lichaam bedoeld is. En ik vertel alleen maar de waarheid, en daarom hoeft hij niet meteen somber te zijn. Veel mensen, die de waarheid niet leuk vinden gaan weg en zijn er ook nog niet rijp voor! Maar hier gaat het echt niet om Gröning; hier gaat het om ieder afzonderlijk, om zijn leven, om de orde die hij nodig heeft, deze weer in zich op te nemen. Dat is belangrijk!

3

Bruno Gröning: (*tegen vrouw 23*) En, hoe gaat het nu? Vrouw 23: Ik voel me goed! Bruno Gröning: Wat zegt u? Vrouw 23: Ik voel me goed! Bruno Gröning: Nou, zo niet meer, beste dame! Wees redelijk, blijf heel natuurlijk! Bij mij hoef je je niet in alle bochten te wringen. Ik wil ook dat u lekker in uw lichaam zit, ja?

Als de orde weer in uw lichaam is, dan creëer je ook orde om je heen en in je lichaam. Dan kunt u ook uw lichaam gebruiken. En dan ben jij ook een van degenen die van de orde houden. Dan heb je hier straks ook alles geordend. Dan zullen jullie ook weten, wat jullie dienen op te nemen en wat niet.

Wat onbelangrijk voor je is, waarom dit opnemen, waar je toch niets mee kunt aanvangen? Alleen maar het belangrijkste opnemen, het voornaamste. Bijkomstige zaken laten we terzijde. Is toch niet zo belangrijk, wat de een of de ander nu buiten

doet. Hoofdzaak is, dat u het enig juiste doet, zodat je je naaste ook iets kunt leren; en dat is belangrijk! En er zijn zoveel mensen die kun lichaam niet meer kunnen gebruiken, niet meer kunnen bewegen, omdat ze hun kracht hebben verloren.

En dan kun je naar hem toe gaan. En je kunt voor hem de Kracht opnemen en aan hem geven. Je kunt en zult er achteraf in geloven, als je dat eenmaal hebt gedaan.

4

Bruno Gröning: (*tegen man 12*) En, hoe is het nu bij jou? Man 12: Ik voel me goed!
Bruno Gröning: Zit als een vorst! (*onverstaanbaar*) Voel je je ook zo? Man 12: Vrij voel ik me. Bruno Gröning: Vrij? Ben je getrouwd? (*lachen*) Bruno Gröning: Ben je gehuwd? Jouw vrouw is niet hier? Als iemand zich vrij voelt, waarom zegt hij dan niet, waarvan hij zich bevrijd voelt? „Ik voel me vrij van alle kwalen, die ik ooit in mijn lichaam heb waargenomen!”

Hij zegt: „Ik voel me vrij!” Dat is toch gevaarlijk, of niet? Voor de man, en ook voor de vrouw gevaar: „Ik voel me vrij!” Toch?

(*Lachen*)

Langzaam! Daar kan gemakkelijk iemand komen en zeggen: „Aha, hij voelt zich vrij!”

(*Lachen*)

Bruno Gröning: U bent toch een Freiherr von Füssen, nietwaar? Ja!

Nee, vrienden, laten we duidelijk spreken! Daarom moet ook ik zoveel praten, om het jullie duidelijk te maken, totdat jullie het hebben begrepen. Daarom zeg ik, zoals ik het in het begin zei: „Wie mij wil herkennen, die zal zich eerst zelf moeten herkennen, en wanneer hij zichzelf herkent, dan zal hij ook mij herkennen; dan zal hij me ook begrijpen, als hij zich eerst zelf begrijpt. Maar die zichzelf nog niet begrijpt, hoe kan hij zijn naaste begrijpen?”

Als we over professionele dingen willen praten, dan moeten jullie eerst het beroep leren. Als leek kun je dat niet vertellen, jullie begrijpen het niet, en je kunt gemakkelijk worden belogen en bedrogen. Of jullie zeggen: „Dat geloof ik niet, die mij dit zegt. Die zegt dat zo in vaktermen. Wat zijn dat voor uitdrukkingen! Dat heb ik nog nooit gehoord. Wat moet dat zijn?”

Zelfs als leerling wordt je opgeleid. Daar wordt je als leerling voor diverse dingen naar de meester gestuurd, die soms helemaal niet bestaat, toch? Zodat hij zich realiseert, en wordt aangemoedigd, ook technische termen te beheersen zodat hij niet meer kan worden misleid. En daarom hebben ook jullie het natuurlijke nodig. Jullie dienen te weten wat belangrijk voor jullie is, zodat jullie niet meer worden belogen en bedrogen.

5

Bruno Gröning: Wiens treintje vertrekt zo? Vrouw 24: Om 11 uur. Vrouw 25: De mijne vertrekt om40. Bruno Gröning: Wat zegt u? Vrouw 25: De mijne vertrekt om 10:40 uur. Bruno Gröning: 11 uur? Het is al elf uur! Vrouw 25: 10:40uur! Bruno Gröning: Hoe laat is het nu? (*gemompel*) Vrouw 25: Tien over tien. (*gemompel*) Bruno Gröning: En nu niet aan het treintje denken; je kunt het. En als je het niet haalt, is het

dan erg? Vrouw 26: Dan neem ik een later. Bruno Gröning: Dan gaat men te voet. Gezegend hij die het pad te voet kan bewandelen, nietwaar? Maar dan is de mens te gemakkelijk? U kunt urenlang slenteren. „Maar waarom? Ik heb een retourticket, ik kan immers rijden.”

Rijden kan hij zo wie zo niet, maar waarom niet? Denk je dat wandelen niet goed voor je is? Een uurtje met de trein, nou ja, dat is tien of twaalf uurtjes te voet: heel goed voor je.

(Lachen)

Maar hier put je kracht uit; deze beweging heb je nodig, ik zou het je zeker aanbevelen. Ik zou zo graag willen lopen, maar ik wordt vastgebonden; ik moet zitten en kan me nauwelijks nog bewegen. Maar dan moet ik alles heel kort zo opnemen, dat alles vrij is, zodat ik mijn lichaam volledig kan benutten, om jullie mijn lichaam uit te lenen, dat wil zeggen, ter beschikking te stellen, dat ik over dit, over mijn lichaam spreek, nu wil je ook iets zien. Zoals de mensen zeggen, ze willen waar voor hun geld; dat bestaat ook.

Nee, vrienden, dat is niet essentieel. Doorslaggevend is, dat iedereen weet wat hij is en wat hij nodig heeft.

6

Wel, wie van jullie heeft reeds fysieke ervaringen gehad? Wie kan al wat vertellen? Maar geen half werk, alleen maar volledige ervaringen. Wie heeft ervaring, specifieke ervaring? En?

Vrouw 27: Ik heb ervaring! Bruno Gröning: Wat zeg je? Vrouw 27: Ik verzamelde!

Bruno Gröning: Wat zeg je? Je hebt wat? Wat heb je verzameld? *(terzijde)* Niet meteen antwoorden. Kom, ik zal je ook iets geven! *(en hij geeft de vrouw een Staniof kogel.)* Nee, hier! *(onverstaanbaar)* Het is maar klein. Wat heb je ervaren?

Vrouw 27: Ik ben altijd al gevoelig geweest voor griep en verkoudheid; het is er niet meer, het is allemaal weg! Bruno Gröning: Ergens, daar is het; alleen niet meer bij jou. Vrouw 27: Ja, dat mag wel zo zijn, maar niet meer bij mij! *(lachen)* Bruno Gröning: Wanneer het nu niet wordt opgenomen door mensen dan gaat het daarheen terug waar het vandaan is gekomen, ja? Vrouw 27: Ja, natuurlijk!

Bruno Gröning: Maar wat denken jullie, wat een mens zoal opneemt? Wat denken jullie, hoe de verstoringen in het menselijk lichaam tot stand komen? Eerst in de mens en deze geeft het over aan zijn lichaam. Hoe hij alles opneemt, hij heeft zoveel kracht. Het kwade komt immers vanzelf, en als hij ermee omgaat, komt hij er niet meer vanaf. Welnu, welke natuurlijke dingen zijn er nog voor de mens? Hij is niet meer natuurlijk voor zichzelf, hij kan er niet eens meer in geloven. Maar ik geloof als je ervaring hebt opgedaan en dat blijft doen, dan zal het geloof in je worden versterkt en dan kun je de mensen om je heen ook vertellen, hoe je het hebt ervaren.

Nu zijn het zulke kleine dingen, als ik de berichten zo bekijk, dat mensen, bijvoorbeeld tientallen jaren werden geteisterd door het kwaad, met ongeregelheden, waar mensen al het mogelijke probeerden om deze personen van dit kwaad te verlossen. Maar deze pogingen werkten niet, niets hielp! Wat werd slecht voor de mensen. En stel je eens voor: meer dan vijftig jaar *(ademt zwaar)*,

nagenoeg geen lucht krijgen, en dan plotseling, toen de mens de waarheid ontdekte, slechts in een gemeenschap...Ik maak geen propaganda voor die gemeenschap,

maar dat is hoe het was! Gröning niet gezien en er toch van verlost. Maar niet alleen van het slechte, maar veel mensen verlostten zich van een veel groter kwaad dat zich in hun lichaam had gevestigd. Hoe is dat allemaal mogelijk?

Maar zij kregen helemaal niet zoveel verteld, zoals jullie hier vandaag te horen kregen, maar jullie deden het echt, letten op jullie lichaam en jullie lieten je er niet meer van afbrengen! Jullie hebben geen kwaad meer opgenomen – integendeel! En plotseling voelde het kwade zich zo eenzaam; het kwaad kreeg geen aandacht meer, en het nam af. De mens nam het goede op, en daar waar het goede verschijnt – het goede is steeds het Goddelijke, dat is God zelf -, daar verdwijnt het kwade! Nou, moet ik het nog duidelijker zeggen? Het zou te ver gaan, als ik jullie dit vandaag schriftelijk zou geven. Ik vraag ook steeds: waardoor? Hoezo? Waarom? Willen jullie dit niet liever zelf ervaren? Dat is toch veel slimmer! Waarom moet ik jullie eerst met dit alles verdoven om je te laten geloven? Dat is verkeerd!

7

Bruno Gröning: (*tegen man 13*) En, hoe gaat het vandaag? Man 13: Ik voel me opgelucht. Bruno Gröning: Gewoon niet meer bezig zijn met het kwade, dan trek je het kwade niet naar je toe. Man 13: Ja! Bruno Gröning: Ik duld het kwade niet in mijn lichaam. Doe dit ook zo! Man 13: 'Nachts is veel gebeurd. De ziekte overvalt me! Bruno Gröning: Ja, dat gaat heel snel; 's avonds gezond naar bed, veel kwaad opgenomen, sommigen nog met veel ergernis, opgewonden, en als hij 's morgens uit bed wil komen; was het onmogelijk. Man 13: Het ging niet.... Bruno Gröning: Dus, wie heeft zich nu eigenlijk losgemaakt van het kwaad? En wie heeft zichzelf beloofd, niets meer gemeen te hebben met het kwaad, dat hij nooit meer met het kwade zal omgaan, en erkennen waartoe wij allemaal behoren – tot God behoren, voor alles wat goed is?

En dan komt alles in orde! Denk je dat je dit aan kunt? Vrouw 28: Ja! Bruno Gröning: .alles aan kunnen? Vrouw 28: Ja. Bruno Gröning: Nou, het gaat niet alleen maar om gezondheid, zoals de meeste denken. Ja, dat moet je aan kunnen, maar: „Niet teveel praten! Genees me – klaar! Dan geloof ik!” (*lachen*) Dat bestaat. Ja! Maar ik weet ook, dat dit te ver zou gaan, om zover te gaan mensen dat te geven, dat ze zelf niets meer hoeven te doen. Wat zou ik dan van de mensen maken? En? Dan zou ik hem al helemaal tot het kwade verleiden. Bruno Gröning: (*tegen vrouw 29*) Zou ik zo moeten zijn? Vrouw 29: Nee! Bruno Gröning: En? Vrouw 29: Nee!

Bruno Gröning: Als wij, zoals jullie hier allemaal, hier in Europa, de Christelijke leer kennen, ook al is het niet nu in latere jaren, maar dan toch vanuit de schoolbank? En je hebt er zoveel over geleerd. En wat betekent de leer van Christus voor ons? Alleen maar dat we de leer binnen in ons hebben, dat we te gemakkelijk zijn en er helemaal niet aan denken, dat wij het zijn, dat wij hier deze leer in de daad dienen om te zetten. Op geen enkele andere manier kunnen wij Christus volgen. Het zal nooit anders worden als we geen actie ondernemen. We moeten het gewoon doen!

En derhalve begin ik altijd met deze gemakkelijke kleine vergelijking. Ik zeg: ja als je honger hebt, dan zeg je, dan moet ik eten. Iemand anders kan niet voor je eten, want hierdoor verdwijnt bij jou de honger niet.

En zo is het ook hier: Je moet Kracht opnemen, waar het lichaam geen kracht meer heeft. Je moet het willen! Je moet ja zeggen! Je moet het in je opnemen, maar dit zal pas mogelijk zijn, nadat je verlost hebt van het kwade. Niet anders!

Dus ik denk dat het duidelijk voor je is. En doe het nu! Het is toch zo gemakkelijk! Maar als je jezelf ontmoedigt en zegt: „Dat lukt me niet!” ... De mier heeft zichzelf niet ontmoedigd: „Ik kan het! Ik doe het!”

8

*[Maar je bent zo beperkt door te zeggen,]*³ nou, de een zegt: *[Ik draag al honderd pond!]*, en de ander zegt:⁴ „Ik draag vijftig kilo!” , en de volgende zegt: „Ik draag honderd kilo, maar meer niet!”

(Lachen)

Ja, en de ander zegt: „Ik kan wel iets meer dragen, maar niet lang, en bergop of trappen op – onmogelijk – dat gewicht kan ik niet dragen!” En hoe hij het kan dragen – als hij er zelf in gelooft! Wat denkt u, hoeveel kracht u dan krijgt! Maar je durft het niet. Omgekeerd wanneer grote dieren zich bewust waren van hun kracht die ze bezitten. Wat denkt u zou er nog over zijn van ons mensen?

Nu vergelijk ik je met de olifant en ik zet de mier voor je neer. De mier is nu de mens, en jij bent de olifant. Wat zegt de mier, zo klein, die zo'n klein lichaam heeft? „Mens, als je je bewust zou zijn van de krachten die je in je lichaam hebt.... Nou, dan zou je iets anders met me doen, maar je bent je niet bewust van je krachten en je trapt daar zo rond. Je kunt me geen pijn doen!”

Dit is toch hetzelfde. Welnu, hoe zou het zijn, als we ons nu gelijkstellen met deze kleine mier en zo Goddelijk zijn, zoveel kracht op te nemen, dat wij dat ook kunnen doen? Nu moet je geen lastdrager worden, nee! Maar je kunt heel veel Kracht reserves opnemen, waarmee je je naasten helpen kunt. Is dat geen goede zaak? Zou je geen helper willen zijn? Zou je je ook niet volledig willen wijden aan de dienst van God? Moet het er maar één zijn? Zou jij dit ook kunnen zijn? Dat je hier dienstbaar zou zijn in het Goddelijke werk en dat je werkelijk aan Gods zijde staat en alleen alles doet naar Zijn Wil? Dat wij naar zijn aanwijzingen dat kunnen doen, dat het weer dat werk wordt, waarvoor het bedoeld is?

Hebben de mensen zijn werk hier, dat hij voor ons gecreëerd heeft, niet verloren laten gaan? Ja! Zij hebben er geen aandacht meer aan besteed.

³ Deze woorden ontbreken in de gepubliceerde cd-versie.

⁴ Deze woorden ontbreken in de gepubliceerde cd-versie.

De natuur zegt u niets meer; het onnatuurlijke, het wereldse, dat is alles voor hen. En ik denk, beste vrienden, het is ook goed en ik weet ook, dat jullie jezelf gelukkig mogen prijzen, als jullie jezelf in dienst van God stellen en dit ook werkelijk doen en

niet twee heren dienen. Die hebben jullie niet nodig, of weten jullie nog steeds niet wie hij is?

Heb je nog niet genoeg kwaad in je eigen lichaam gezien? Dat het kwade in je is binnengedrongen? Dat het kwade om je heen is? En dat het kwade geen grenzen kent en in anderen, dit wil zeggen, in al jullie naasten al is binnengedrongen, en steeds weer de invloed van het kwade de overhand heeft en zo invloed op jullie uitoefenen, totdat jullie ernaar gaan luisteren? Ik geloof dat het goede dienen beter is!

Maar de eerste dienst is dat je jezelf bevrijdt van dit alles, dat jullie het waard zijn, om God te mogen dienen, dat jullie je werkelijk verlossen van het kwade. Dat is de mooiste, de grootste taak; en zo gaat het daarna verder. En daarom heb ik dit zo duidelijk gemaakt, dat iedereen, die dit wil, en als ze de voorbereidingen voor dit alles hebben getroffen, en zich echt hebben losgemaakt van het kwade, dan kan hij zijn naaste helpen, ja? Hij kan zijn laarzen poetsen, meer niet; hij mag hem dienen, ja? Of voel je je hier nog te goed voor?

9

Vrouw 30: Mijnheer Gröning, mag ik u kort vertellen over een kleine ervaring? Bruno Gröning: Graag. Vrouw 30: Ja! Bruno Gröning: Wij! (*Tegen vrouw 31*) Moet u weg? Vrouw 31: Ik moet! Bruno Gröning: Oh. Vrouw 31: Ik dank u! Bruno Gröning: (*Tegen de aanwezigen*) Dus, wie nu weg moet... (*tegen vrouw 30*) u bent zo meteen aan het woord – (*tegen de aanwezigen*) wie moet er nog meer weg? Diegene die denken te moeten gaan: alsjeblieft, ik houd jullie niet tegen. En denken jullie, dat jullie zoveel hebben meegekregen dat het voldoende is vanaf nu tot de volgende keer? Vrouw 31: Ja! Bruno Gröning: Gebruik de tijd, en grijp elke kans. Ik wens u het allerbeste! Vrouw 31: Hartelijk dank! Tot ziens! (*Diverse mensen nemen afscheid en verlaten de ruimte.*) Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 30*) Aan u het woord! Vrouw 30: Ja, tijdens onze laatste bijeenkomst hier op vrijdag, kwam ik met de wens van een goede vriend, die een zeer ernstige ziekte had gehad, hem in ieder geval te verlossen van de pijn in zijn benen. Bruno Gröning: Was u niet bang om in conflict te raken met de wet voor natuurgeneeskunde en dat men ook u in de beklagdenbank zou sleuren? (*Lachen*) Nee? Dan is het goed. Vrouw 30: En toen ik het hier vertelde, had ik zelf ook vreselijke pijn en het vergde al mijn energie om door te zetten. Na een bepaalde tijd zakte de pijn dan weer. Maar toen ik hier was, was de pijn heftig. Ik kon bijna niet meer zitten! Bruno Gröning: Ja, u bent nog niet zo lang in de vriendengroep.

10

Als ik terug denk: het was ruim twee jaar geleden, nietwaar? Zo zaten jullie allemaal en ik stond daar, en daar zat de boer, en hier zat de jongeman. Die ziektes had opgenomen bij de burens, die hij niet eens kent en daarom ook zoveel heeft opgenomen. Ook jij neemt veel op! Maar je weet niet wat je er mee aan moet.

En inderdaad: het is uitgekomen. Hij heeft dit zelfs een keer bevestigd, ja – en zijn vriend. Ik heb gezegd: Die is hier helemaal niet! Ik heb nog gevraagd, hem mee naar binnen te nemen zodat we hem kennen. „Nee, zeg ik, die is niet hier!”

Maar ik keek hem aan: „Ja”, zei hij „dat is mijn vriend; voor hem ben ik vandaag hier.” Hij was hier maar één keer, toen zat hij daar of heeft hij toch hier gezeten. Toen zaten jullie ergens anders. Het is nog niet zo lang geleden.

Vrouw 32: Twee jaar. Bruno Gröning: Ja ruim twee jaar!

En, wat nu? Inderdaad: Hij werd beter, de vriend, zonder te weten dat zijn vriend voor hem op komt, dat hij voor hem hier was. Hij hoeft het niet eens uit te spreken. Maar hoe gaat het allemaal. Vrienden, als u het zou willen uitleggen, aangezien sommigen van jullie hier nieuw zijn, zouden jullie het niet kunnen begrijpen. Zeg: „Hoe is het mogelijk?” Daarom zeg ik: Laten we ons beperken tot het belangrijkste:

Als je leergierig bent, als je de leer echt in je opneemt en dat volgt wat ik ook volg, waarnaar ik luister, jullie ook luisteren – ja, dan is het goed! Dan hebben jullie er ook begrip voor, en dan kunnen wij daarna weer verder, dat wil zeggen, dan krijgen jullie meer waarheid en stapelt het zich steeds meer op, en dan zullen jullie als jullie terugkijken: „Ja, vroeger zou ik het niet kunnen geloven, maar vandaag ben ik ervan overtuigd.” En dat is wat er nodig is, om jezelf ervan te overtuigen. Ja, en nu is hij geholpen, nu is hij vrij, nietwaar?

Vrouw 30: Ja, mijn man ging op zondag naar hem toe. En toen vertelde hij, stralend van vreugde, dat hij geen pijn meer in zijn benen had, sinds hij zaterdagochtend wakker werd. Bruno Gröning: Oh. Vrouw 30: Maar hij is gestorven, toch? Maar ik was blij dat.... Bruno Gröning: Ja, de dood is het lot, je kunt niets doen! Vrouw 30: Ja! ... maar de pijn was weggenomen. Bruno Gröning: ja...

Ik draag jouw kruis, ik draag de last van alle mensen! - juist. Wie draagt dit nog meer? Kan het zijne niet aan, dat wil zeggen, wat hij het zijne noemt. Hoe kunnen wij onze naaste helpen? Hoe kunnen wij het lijden dragen? Hoe kunnen wij het van hem wegnemen? Heeft Christus niet al het lijden op zich genomen? En geloven jullie de mensen – en ik kan er vandaag al veel aanwijzen, zonder het nodig te vinden – dat ze het lijden opnemen maar het ook weer gauw kwijt raken, en de ander is vrij.

Hoe kan verlossing worden verklaard? Hoe denken jullie dat de verlossing tot stand kan komen in het lichaam? Kijk, dit is het meest noodzakelijke. En hoe vaak dit allemaal gebeurt! Ja, vrienden, als ik nu zou willen beginnen, dan hebben we een punt bereikt: dat is een begin zonder einde! En toch zou je zeggen: „Dat is interessant om te horen, laat hem maar verder vertellen. Ik heb zoiets nog niet gehoord, zoiets heb ik nog niet ervaren, zoiets heb ik nog niet gelezen; ik heb daar nooit in geloofd. Maar het is interessant, mijnheer Gröning, vertelt u verder!”

Daarom vraag ik steeds weer: Wil je het zelf niet ervaren? Dat is waar, dat hebben de mensen ook meegemaakt. Logisch dat ze naderhand komen, het is hun vreemd, ze weten er geen raad mee.

Maar jullie zullen het daarna ook voelen, totdat jullie rijp genoeg zijn, en totdat je jezelf echt van alle kwaad hebt bevrijd, en dan kun je het al opnemen, dit wil zeggen, van het ene lichaam naar het andere overbrengen; je hoeft het niet eens met de hand te doen, het gebeurt vanzelf.

11

Hebben jullie ook „Das Neue Blatt 5” gelezen? Dat hebben jullie toch gelezen; tenminste gedeeltelijk. Nou, er zijn nogal wat dingen gebeurd, en ik zeg, dat is raar; helemaal niks! En toch, is het heel wat voor de mensen. Nou, niet iedereen is verrast en verbaasd: „Hoe is dat mogelijk? “ Het is toch heel normaal! Zoals de journalist en arts, die hij is, nou ja, komt naar me toe, komt bij me binnen en reageert dan zo: „Nou, kunt u me nu vertellen, aan wie ik denk en...” Ik heb gezegd: „Schaam u!

(Lachen)

Denkt u, u hebt het recht om vragen te stellen, of mij zoiets dergelijks te vragen?” „*(Onhoorbaar)* Ik zei nog meer en zei dan: „Nee, zoals u dat wilt, niet!” Hij zegt: „Nou, ik zou het toch willen weten voor de pers, de krant. Ik zou toch iets willen plaatsen!” „Nee!” gezegd: „Ga even op het balkon, en haal wat frisse lucht”, zei ik, „U hebt het nodig!”

En wat gebeurt? Daarna ga ik bij hem zitten, en toen heeft hij Gröning, het lichaam van Gröning gadeslagen, en wat denken jullie? „Wat doet hij nu?” Ja, en wat moet ik doen? Ik rookte een sigaret en zei toen: „Bekijk me nu eens goed!” En later zei ik: „Maar zeker wil ik dit! Nu wil ik je de gedachten vertellen. Maar hoe, dat mag je niet vragen en ik zal meteen doen, wat ik moet doen!” „Hoe doet hij dit nu?”

5 Bruno Gröning spreekt hier de artikel reeks „Zijn woord verbant de ziekte” van Dr. Horst Mann, dat verscheen in het weekblad „Das Neue Blatt” in 1957. Een waarheidsgetrouw exemplaar werd in 2006 gepubliceerd door Zigguln Verlag, Klagenfurt: Bruno Gröning – Zijn woord verbant de ziekte”, Hg. Robert Tschuk, ISBN: 978-902464-00-2

Kijk vrienden, en daarom rook ik ook een beetje. Het valt niet eens op *(lacht)*. Jullie letten alleen maar op de buitenkant, het lichaam. Maar het is niet het lichaam die dit doet, maar die het lichaam bezit, en die zien jullie niet. En hoe het gebeurt, zien jullie niet. Jullie zien ook niet, dat de naasten hier zijn, dat wil zeggen, als je hem in gedachten hebt opgenomen, dan is hij hier. Maar dit geloven jullie niet. En dan zeggen jullie achteraf: Ik ben gestoord, ik ben gek. Maar de mensen het bewijs hiervoor leveren – dat zou mooi zijn!

Maar, zeg ik, waarom zou ik het doen, hoe hij het zou willen? Nee, dat doe ik via iemand anders. Toen kwam mijn buurvrouw, mevrouw Baur, die het eerst had opgenomen aan wie hij het eerste had gedacht en daarna beschrijft ze de geboorte.

Moet op voorhand zeggen dat mevrouw Baur nog geen kind ter wereld heeft gebracht. Ze weet niet eens hoe het is, en toch heeft ze kunnen voelen hoe dit alles zich ontvouwt. Ja, ik heb alleen maar achteraf gezegd, wanneer het tijdstip van de geboorte is – toevallig klopte het.

Wie denken jullie heeft gebeld naar Hamburg? Ik heb hem nog gezegd, hoe het nu met de vrouw gaat, in welke toestand ze nu is, wat haar nu is overkomen. Wat ze hier tegen me zei, dat voelde ze ook – en dus voelen haar dierbaren dit ook, die hebben dezelfde gevoelens als ze aandacht besteden aan hun lichaam. Vinden dit vreemd; „Wat is dat?”

En zo heeft die mevrouw in Hamburg dat ook gevoeld, zoals ik het tegen deze goede man heb gezegd. Kon zichzelf meteen overtuigen. En nu nog iets: alles klopt nu. Nou, hij zag witter dan het plafond, zijn haren stonden overeind, ondanks dat hij ze gekamd had. Ze luisterden niet meer, ze volgden niet meer. Ze bogen zich hierheen. Dus ik zei: „Jullie hebben een goede antenne!”

Maar hij wist niet, hoe het allemaal gebeurde: dat is meer dan achthonderd kilometer verder, en er werden geen namen genoemd, helemaal niets, niets, niets, niets, niets, niets. Hij hoefde niet te praten. Kijk, maar ik moet tegen jullie praten, zodat jullie me begrijpen. Jullie hoeven dit niet te doen. Ik zal het doen.

Toevallig was dat waar. Hij wist zichzelf te overtuigen. De bevalling was op zondag. Uiteindelijk heb ik ook gezegd: Nu denk je nog steeds dat ik niet weet wie dat is; dat is je vrouw. „Kan ik nu niets meer geheim houden?” „Nee” zeg ik, „niet hierover. Dat is waar ik in geïnteresseerd ben. Dat is waarom ik hier ben!

12

Weet je waarom je hier op deze aarde bent? Zou je niet het meest geïnteresseerd moeten zijn in jezelf, in je eigen lichaam? Ik denk het wel! En voordat je ertoe overgaat wat het volgende is.”

Nu, en de tweede gedachte die hij in gedachten had, dat zei mijn buurman. Dat heb je overgenomen uit de krant, toen je dit artikel hebt gelezen. Hoe is het mogelijk, nietwaar? Ja.

Beste vrienden, maar ik ben hier niet op deze aarde om eventueel te experimenteren zoals mensen denken. Oh nee! Wat achter mij ligt, is bewijs dat jijzelf, waar je jezelf zou moeten verplaatsen om het bewijs eruit te halen en ik zeg het nog een keer, jij bent het belangrijkste, het meest waardevolle. Jullie doen ertoe, bekijk jezelf nu ook als hoofdzaak. En laat je lichaam dan ook het essentiële toekomen! Je kunt daarna ook nog voldoende kracht opnemen. Als er geen storingen in het lichaam zijn, dan wordt kracht opgenomen en kunt u alles wat mogelijk is doen. Geloof deze woorden niet omwille van mij, maar geloof in jezelf hetgeen voor jou bedoeld is.

Je bent het jezelf verplicht en schuldig, jezelf van dit alles te overtuigen.

Ik weet dat je hier nog niet zoveel hebt meegemaakt. Elke bijeenkomst, heb ik je dat ooit verteld – hoe zeg je: niet de laatste keer, niet de voorlaatste keer, en hoe zeg je het? – Ik zei het tijdens de gemeenschapsbijeenkomst. Daar heb ik jullie geïnformeerd, voor zover jullie toen al hier waren.

Ja vrienden, en zo zijn er veel, heel veel keren, er is zo veel, maar slechts een tijd, en kansen zijn overal. Het is steeds weer een gelegenheid, die jullie kunnen gebruiken. Vandaag heb je weer een kans. Vandaag kregen jullie weer opdrachten. Vandaag weet je weer wat je plicht en verplichting is, wat je nu te doen hebt, wat je jezelf, wat je je lichaam verschuldigd bent en dat ook jij dan in de wil van God leeft en alles doet zoals God het wil, dat je naaste helpt. Reik hem dan ook de helpende hand! Maar zorg eerst dat je vrij bent. En een moeder, een vader, een mens weet niet – (*terzijde*) hij komt naderhand naar me toe – weet niet eens wat er om hem heen gebeurt. Hij weet niet dat hij helpen kan. De mens is zich van dit alles niet bewust!

Voel je je niet lekker? Beetje gespannen sfeer, nietwaar? Nou, dan zou je eens zo'n rechtszaak moeten bijwonen! Dat is pas een gespannen sfeer!

Het is maar een klein kogeltje, verlies het niet! En niet opeten!

(*Lachen*)

Wees vooral niet bang voor wat jullie daar te wachten staat. Ik heb volgende maand weer een rechtszaak ... Dus, dat is...Ik had de wens... die wordt mij vervuld. Ja, ja, dat is mogelijk, wat van mensen komt, dat kun je ook uitstellen, maar ik ben niet opgewonden, en dat is toch al iets, nietwaar? Maar ze willen Gröning niet helpen, maar hem vernietigen. Dat is het verschil!

En hier, wanneer een mens wordt toevertrouwd aan mensenhanden, willen jullie helpen. Denken jullie te kunnen helpen? Ja? Man 14: Als u dit zou willen, ja! Bruno Gröning: Nee, als jij wilt, ja!

(*Lachen*) (*Tegen man 14*) Is dat je vrouw? Vrouw: Ja! Bruno Gröning: En als je je vrouw ergert, dat wil zeggen, wil ze dan nog niet, krijgt ze het meteen: „Mij zit iets dwars aan mijn man! Ik weet dat ik me zo voel!” En omgekeerd is dit ook zo, nietwaar? „Mijn man zegt gewoon niets, maar hij heeft het!”

13

Dus, beste vrienden, nu heb ik jullie lang genoeg bezig gehouden – jullie zouden je trein van 11 uur niet hoeven te missen! En ik denk dat ik jullie vandaag zoveel mee op jullie weg heb gegeven, dat jullie zouden moeten weten, wat nu jullie belangrijkste taak is, zonder veel praatjes te maken, toch?

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 6*) Mama, heb jij me nu ook begrepen? Nee, hier deze mama: Heb je nu alles begrepen? Vrouw 6: Nee, ik heb niet alles begrepen! Bruno Gröning: Nee? Maar heb je jezelf begrepen? Weet je wat je wilt? Vrouw 6: Ja, heb ik... Bruno Gröning: Je weet toch wat je nodig hebt? Vrouw 6: Toch! Bruno Gröning: Dat is het belangrijkste!

Hoe dan ook, je kunt toch niet alles onthouden wat ik heb gezegd en hoe ik het heb gezegd, hoe ik het heb uitgelegd; dat kan je niet. Als ik nu zou zeggen: Zo, herhaal nu alles wat ik hier gezegd heb – misschien was het een warboel – hoe, waar of wat, bent u niet in staat, je bent nog minder dan een technisch wonder, wat hier via de microfoon is opgenomen. Is dat een geheugensteuntje, of wat voor hulpmiddel is dat? Maar waarom stelt de mens zich hier bloot aan? Jaren later kun je deze toonband nog steeds afluisteren en krijg je altijd weer hetzelfde voorgeschoteld, hetgeen er opgenomen is. U kunt hetzelfde doen; wat je jaren geleden gehoord hebt kun je altijd weer weergeven en dan zeg je, wanneer een mens hiertoe in staat is: „Ja, dat is een wonder! Hoe is het mogelijk?”

Ja, niets zal men op toonband opnemen, dat is te duur, en rommel wil men niet horen. Daarom zijn we hier klaar, zodat u terug kunt gaan en kunt luisteren naar wat er is gezegd. Ja maar waarom is de mens zo weinig voor zich? Waarom moet hij dat aannemen? Waarom kan hij dat hier niet opnemen? Maar voor jullie is het waardevol. Ik denk dat onze vriend Riedinger er aan gedacht heeft, jullie dat een keer te laten horen wat ik hier heb gezegd. Ja, vrienden, en denk dan eens na over het uur hier vandaag! En het is altijd het zelfde uur, dat de mens voor zichzelf moet gebruiken. Hij moet er altijd gebruik van maken; de tijd wil gebruikt worden. Als de mens de tijd gebruikt, heeft hij ze. Dan zal hij dat beleven, wat hij hier te beleven heeft.

14

Is hier vandaag iemand die denkt vragen te moeten stellen, die hier nieuw is?

Geen vragen? Er blijft – dat dacht ik al – er blijft ook geen vraag over. Maar laten wij het hierbij – goed! Ik wil jullie ook nog meer leren. Alsjeblieft: stel de vraag, die je zou willen stellen, je kunt hem nu stellen, toe maar!

Vrouw 33: Mijnheer Gröning, kan ik alstublieft een kogel van u krijgen? Bruno Gröning: Wat is dat? Wat heb ik gezegd? Is het noodzakelijk dat de mens een kogel moet hebben? Heb ik dat niet gezegd? En toch pakt hij deze gedachte op, en houdt hem vast: „Ik wil er een hebben!”

Natuurlijk, dan hoeft je niet steeds de handtas te dragen. Ik heb niets aangeraakt bij je, dat hoeft ook niet. Maar dat er een kogel moet zijn, is absoluut niet noodzakelijk. Er zijn mensen die ze helemaal niet waarderen, ik zeg ook: „Raak ik een kogel aan en ik kan iets ontvangen.” En die leggen ze in de linnenkast en weten het niet eens. Dan komen ze naar mij en weten niet eens waar de kogel is. Dan moet ik hun woning doorzoeken, bij mensen waar ik nog nooit was, dan zeg ik: „Ja, jullie hebben de kogel daar toch laten liggen en je vrouw heeft hem erin gelegd!” „Ik heb het mijn vrouw gevraagd, maar die wist van niets.” Ik zeg: „Dan ga naar huis en haal de kogel!” Toen somde ik de stukken wasgoed voor hem op. Dan zegt hij: „Gröning, wie ben je?” „Ja”, zeg ik, „zie je, dat weet je niet! Hoe ver kan men kijken. Men kan ook terugblikken!”

Maar hiermee wil ik benadrukken en de mensen het bewijs daarvoor leveren, hoe weinig ze weten over zichzelf en over hun omgeving. Hoe weinig: helemaal niets! Het is voor hen geen hoofdzaak, maar bijzaak. En hoe ik op alles let!

Maar vrienden, wat ik kan, wat ik heb meegekregen, is jullie ook gegeven, en wanneer jullie eerst dat hebben gedaan, wat jullie voor jezelf moeten doen, doe het dan ook voor je naasten.

Maar dan kunnen jullie niet eisen en zeggen: „Nu wil ik zijn zoals hij.” Langzaam, langzaam! Als ik alleen maar iets zou verlangen, dan zou ik het ook niet krijgen. Ik krijg het altijd op het juiste moment; wanneer ik het nodig heb – altijd! En ik hoef niet te wensen!

Als er hier verwarring zou zijn, inclusief vragen, oh, ik zal snel moeten schakelen. Maar als ik voorbereid ben op vragen, dan gaat het vlug, zal ik het dan snel krijgen? Ik ben immers geen schrift geleerde, maar ik weet dingen over de dossiers, toch? Ik hoef deze niet te hebben gelezen. Maar ik sla ze steeds op de juiste plek open en weet woorden en zinnen te vinden. Dat is zo vreemd. Ja, ik gebruik de tijd goed, vrienden; niet dat ik me erin verdiep en achteraf in de war raak – nee! Als ik het nodig heb, dan krijg ik het wel. En precies zo is het ook bij jullie – als het nodig is.

15

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 33*) Alsjeblieft! Verlies ze niet! Het allerbeste! Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 34*) Hebt u al kogels? Vrouw 34: Nee! Bruno Gröning: U zegt het niet eens! Kom, ik geef u een kogel! (*Lachen*) Bruno Gröning: (*Onverstaanbaar*) Vrouw 34: Dank u! Bruno Gröning: Zodat je het niet koud krijgt! Ik wens je het allerbeste! Verlies ze niet!

Als jullie me ooit een kogel geven! Maar geef me alles wat je in je hebt, wil je? En dan moet ik zien hoe ik er mee om moet gaan. Maar als je iets ontvangt, let er dan op, en je kunt het aan. Of denk je van niet? Heb je een begin gemaakt...En wie heeft nog geen kogel? Hebben jullie allemaal nog geen kogel? Ook nog geen? Oh!

(*Lachen*)

Nu maken jullie me een fabrikant. Jullie maken me werkelijk tot datgene wat ik tegen de rechter zei: Die heb ik gemaakt! En ik blijf ze maken! En wie denkt het recht te hebben om mij dat te verbieden?

Vrouw 35: Niemand! Bruno Gröning: Ik zou het blijven doen, het aan diegene geven die dit wil. Ik doe het vandaag ook: Kom hier! Maar niet verkopen – nee, verliezen! Er zijn mensen die de kogel hebben verkocht!

(Gemompel)

(Onverstaanbaar)

(Tegen een van de aanwezigen) En jij hebt er ook nog geen? Kom maar hier! Tevreden?

16

Ja, beste vrienden, als je eens wist! Ik heb ooit een vriend een paar kogels en folie meegegeven naar Brazilië. En nu afgelopen maandag – wat is het vandaag? – Ja, deze week, het was maandag, kwam ik hem hier tegen, hij is hier met vakantie. En wat denken jullie, wat hij, deze goede vriend, allemaal vertelde? Die weet de staniol kogels te waarderen! Hij heeft ook hier en daar iets kunnen geven aan een ander.

Nu een casus: hoe erg... Hoe groot is het „besmetting risico”! Hij kwam een oudere man tegen, en die klaagde zijn leed en zei: „De vingers zijn stijf; ik kan niets meer doen met mijn handen! En dit reeds vele jaren. En de handen kan ik helemaal niet gebruiken. Nu moet ik naar de dokter, en deze wil mij opereren en buigt het voor me terug, maar het zal stijf blijven! Wat een kwelling! Ik heb al jaren verloren en ik heb het niet eens zo goed kunnen redden als ik dat zou willen!” En deze vriend denkt bij zich zelf: „Gröning zegt: „Als je iemand treft, geef hem; als je wilt dat hij geholpen wordt.”

„Ja, ik geef hem een „kogel” , grijpt naar zijn tas en gaf hem de staniol kogel. En legt deze zo in zijn hand; niets gezegd door Gröning. Zoals de officier van justitie meende, wanneer de naam „Gröning” voorkomt: Oh! Nou, ze weten van niets. Oh Heer, vergeef het hun, want ze weten niets!

Goed, en deze goede man pakt de kogel nu in de hand. „En”, zegt de geveer „houdt deze maar rustig vast!” Hij wil vragen, maar komt er niet eens toe om te vragen wat dat moet betekenen, die kogel. En hij houdt de kogel dan zo stevig vast, maar de vinger was helemaal stijf, en hij spant de andere vingers aan en zegt nu, ... (*terzijde tegen een aanwezige: Neem maar, die mag je toch meenemen!*) : „Ja maar, ja wat is er, wat is dat? Kijk hier!”

„Ja, en dat is het antwoord van onze vriend, van wie ik de kogel kreeg en die mij verzocht de kogel aan die persoon te geven, die hem nodig heeft.”

Jaar in jaar uit. Maar dat is toch erg? Dat is toch een belemmering! Men kan immers niets goed vastpakken. En nu is hij vrij! Waarom? Nu kan hij geloven! Zo ver is de mens gezonken!

17

En zijn zoon kreeg later een ongeluk. Viel van een brug, en kreeg in het ziekenhuis het bekken in het gips. Hij kon zijn lichaam niet bewegen, was ook niet helder bij bewustzijn en lag daar al een jaar: opgegeven! De artsen zeggen, dat ze niets kunnen doen: alles is verbrijzeld. Niets is meer mogelijk! De vrouw van deze man zegt tegen hem, hij wist het niet meer: „Hoe zit dat? Jou heeft de kogel geholpen!”, - in Brazilië is de kogel niet strafbaar – „Hoe zit dat?” „Ja”, zegt hij, „ik weet niet waar ik die Finger...” – „Finger”, heet deze vriend, niet duim, „Finger” heet hij. Ik heb eerder de naam niet genoemd, „Finger” – „Waar te vinden?” Tja, ik weet niet waar hij woont. Ik weet niet waar hij werkt. Ik weet niet eens hoe hij heet.” En op een dag ontmoeten ze elkaar, en toen heeft hij van deze vrouw, dit wil zeggen de moeder van dit kind folie gekregen, en zij zegt: „Hier! Een kogel? Ik heb niet zoveel kogels, maar ik geef u nu zo’n stukje staniol! U hoeft het uw zoon niet te zeggen.” „Nou”, zegt de moeder, „dat begrijpt hij ook niet!” „Maar naai de kogel ergens in!”

Men heeft de kogel in de pyama van de jongen genaaid, deze naar het ziekenhuis gebracht, hem aangetrokken en klaar! Met hem praten was niet mogelijk. Maar ze bracht hem schone was.

Als ze de volgende morgen bij hem komt: „Mama, wat moet ik hier nog? Heb ik niet lang genoeg in bed gelegen? Waarom heb ik niet gegeten? Geef me toch iets te eten!” – want hij heeft nauwelijks iets kunnen eten. En enige tijd later: „Mama hier blijf ik niet! Maar waarom moet ik altijd in bed liggen?” Hij bewoog zijn lichaam uit bed en stond weer op eigen benen. En deze vriend Finger, niet de vader met zijn vinger, maar de vriend, heeft hem later in zijn zaak laten werken, en hij is vandaag weer een volwaardig mens. Nu hoeven jullie dit niet te geloven.

Kijk, dat is de vraag die over blijft: moet ik wat jullie persoonlijk noemen er altijd bij zijn? Moet ik lichamelijk aanwezig zijn? Moet mijn naam worden genoemd? Ik zeg: Nee!

En zo wordt dagelijks bevestigd, wat er verder met onze medemensen al gebeurd is. Ik maak je hiervoor niet lekker; maar ik maak het ook niet gemakkelijk voor jullie, want jullie zullen zelf tot de conclusie moeten komen. En als jullie tot de conclusie zijn gekomen, dan hebben jullie veel bereikt! En dat jullie zelf het vertrouwen en geloof mogen hebben! En ook kunnen jullie nu geloven – overtuig je hiervan – dat ook jullie je naasten helpen kunnen!

18

En deze vriend, die naar Brazilië emigreerde, was immers zelf een wrak. Hij kwam in een woning van Bavay en gebruikte een ruimte. Hij wist helemaal niets van Gröning! Maar hij was een wrak; een ontheemde uit Tsjechië die nauwelijks nog kon werken, zo kapot was zijn lichaam. En daar zit hij dan, en plotseling zet zijn borst uit, zodanig dat zijn hemd snel barst! Het was nog wijder dan mijn hemd, en toch zat het daarna heel strak rond zijn lichaam, zo was zijn lichaam gezwollen, en hij zegt: „Wat is dat?”

Zodat deze vriend Bavay tegen hem zei: „Ja, geen wonder, haha. Je zit op dezelfde plek waar onze vriend altijd zit. „Wat heet hier vriend?”, zegt hij. „Wat is dat? Wie is dat?” Wel, zo en zo. Ja, vanaf die tijd was hij vrij en vanaf dat moment kon hij ook naar het buitenland emigreren. Anders had hij dit niet aan gekund en hij wordt meteen een Helper, een waarachtige Dienaar van God.

En zo kun je mensen helpen. Maar eerst heb je zelf hulp nodig. Eerst moet je ervaring opdoen, en ervaringen opdoen aan je eigen lichaam. En als je die hebt, is het goed!

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 36*) Anders had ik u al adressen gestuurd. Ik heb het niet vergeten! Vrouw 36: Bedankt! Bruno Gröning: Ik heb het niet vergeten, nee! Maar eerst moet je er klaar voor zijn! Vrouw 37: Dus, ik ben helemaal gezond! Bruno Gröning: Als u straks nog tijd heeft, dan kunnen we nog even praten. (*Tegen de aanwezigen*) Oh ja, nu moet ik nog een kogel halen. En wie heeft er nog geen? Het is vandaag goedkoop, nietwaar? Vrouw 37: (*Tegen vrouw 38*) (*Er praten verschillende mensen op de achtergrond*) Mag ik u mijn kogel geven? Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 37*) De mijne, de jouwe geven? Vrouw 38: (*Tegen vrouw 37*) (*onverstaanbaar*)

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 37*) Geef ze aan mij! Ja, bedankt! Heb ik ook ooit....(*gemompel*), maar die krijgt u niet meer terug! Vrouw 37: Die heb ik niet meer nodig! Bruno Gröning: Heb je ze niet meer nodig? Vrouw 37: Nee! Bruno Gröning: Oh, nu begrijp ik het: daarom hoef ik er ook geen meer! Maar wie heeft mij er een gegeven? (*terzijde: ja ik kom eraan!*) Wie heeft mij er ooit een gegeven? Niemand! Maar u hebt de kogel nog nodig! Neem de kogel maar weer terug! Vrouw 37: Hartelijk dank! Bruno Gröning: We spreken ons nog.... (*Gemompel*)

Dit is een kogel – geen kogel om mensen mee te doden, om kwaad mee te doen, maar het is een kogel die fundamenteel tegen het kwaad is, en het kwade niet aanneemt! Je hebt alleen bescherming tegen het kwaad!

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 39*) Alstublieft! Vrouw 39: Voor mijn jongen? (*Lachen*) (*Onverstaanbaar*) Bruno Gröning: (*Onverstaanbaar*) Maar ik toch niet: Geeft u hem die maar! Vrouw 40: Mijneer Gröning, zou ik nog een hele kleine mogen hebben voor...(*onverstaanbaar*)? Bruno Gröning: Vrienden, ik wil jullie niet verwennen! Dat mag niet. Dat helpt...Onderbreking door vrouw 40: (*Onverstaanbaar*) Bruno Gröning: Wacht even! Dat heeft helemaal geen zin als je iets vraagt. Als u mij in de toekomst zo laat! Ik geef altijd iedereen wat hij nodig heeft! Dat is beter! Anders fixeert men zich alleen maar op de kogel en dat werkt niet. Je wilt toch meer dan een kogel? Maar ik kom er vanzelf op. Anders nemen jullie alles vooraf, en dan leren jullie er niets van!

Soms reik ik in mijn zak of ergens anders, waar niet iets, maar dat is wat de mens dan nodig heeft, en ik geef hem dat: „Ik heb hem niets gezegd, en hij heeft het mij gezegd; hij gaf het aan mij!”

Bruno Gröning: (*Tegen vrouw 39*) Maar loop er nu niet op vooruit! Vrouw 39: Ik? Bruno Gröning: Ja, ja! Vrouw 39: Hartelijk dank! Bruno Gröning: En heeft nu iedereen? Iedereen voorzien van kogels, zodat jullie allemaal stand kunnen houden tegen het kwaad?

20

Zo denk ik niet! Maar ik moet jullie meteen onderrichten, voor het geval jullie toch een fout maken! En het zou verkeerd zijn, als ik jullie niet zodanig zou informeren. En nu, beste vrienden, zodat we alles meteen op toonband hebben, richten wij ons vandaag nog een keer op een technisch wonder en dat wij de toonband nog zo vol krijgen, dat wil zeggen, of alles op toonband is opgenomen tot en met het einde. Alleen komt er bij ons geen einde aan; dit houdt niet op, dit is nog maar het begin, ja?

En nu denk ik, dat jullie mij goed hebben begrepen. En ik denk, dat jullie het goede voor jezelf weten te waarderen. En ik geloof ook dat je dan, als je jezelf zoveel waard bent, dat jullie aan jezelf gaan werken, zodat jullie deze waardevolle kennis dan ook weten te waarderen en beschermen, om het aan je naasten te kunnen geven!

En daarmee wil ik vandaag afscheid van jullie nemen met de enige welgemeende wens, dat jullie hier aan jezelf werken, en met volledig succes worden bekroond! Ik wens jullie allemaal veel geluk en Gods rijke zegen!

Aanwezigen: Amen – Hartelijk Dank!

Bruno Gröning: Zichzelf dienen is God dienen! Nogmaals, het allerbeste, alle goeds – ook voor jullie naasten!

Aanwezigen: Dank U!

Bruno Gröning: God behoede u! Het allerbeste!

21

Herrmann Riedinger spreekt weer

Mijnheer Gröning, vandaag mag ik u wederom bedanken voor alles wat u ons deze avond weer hebt gegeven. Wat ons nu rest is de woorden te volgen, de woorden die we vanavond hebben gehoord in praktijk te brengen en ernaar te leven. Laten we in onze rampzalige en verscheurde tijden geen redding van buitenaf verwachten; laten we het in onszelf creëren! We moeten het zelf verwerven, om het te bezitten. Het is niet buiten je: daar zoekt de dwaas het. Het zit in jou, jij brengt het voor altijd naar voren! En dus moeten en willen we in die zin aan onszelf werken, het dagelijkse gewetensonderzoek, om het een keer in de gebruikelijke zin te noemen, het dagelijkse zelfbewustzijn, dagelijks aan onszelf werken, aan de oneffenheden van onze natuur, dan....